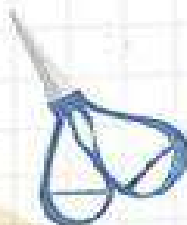
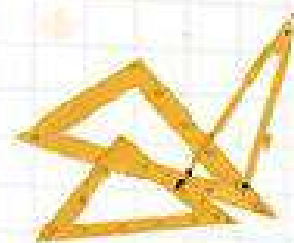
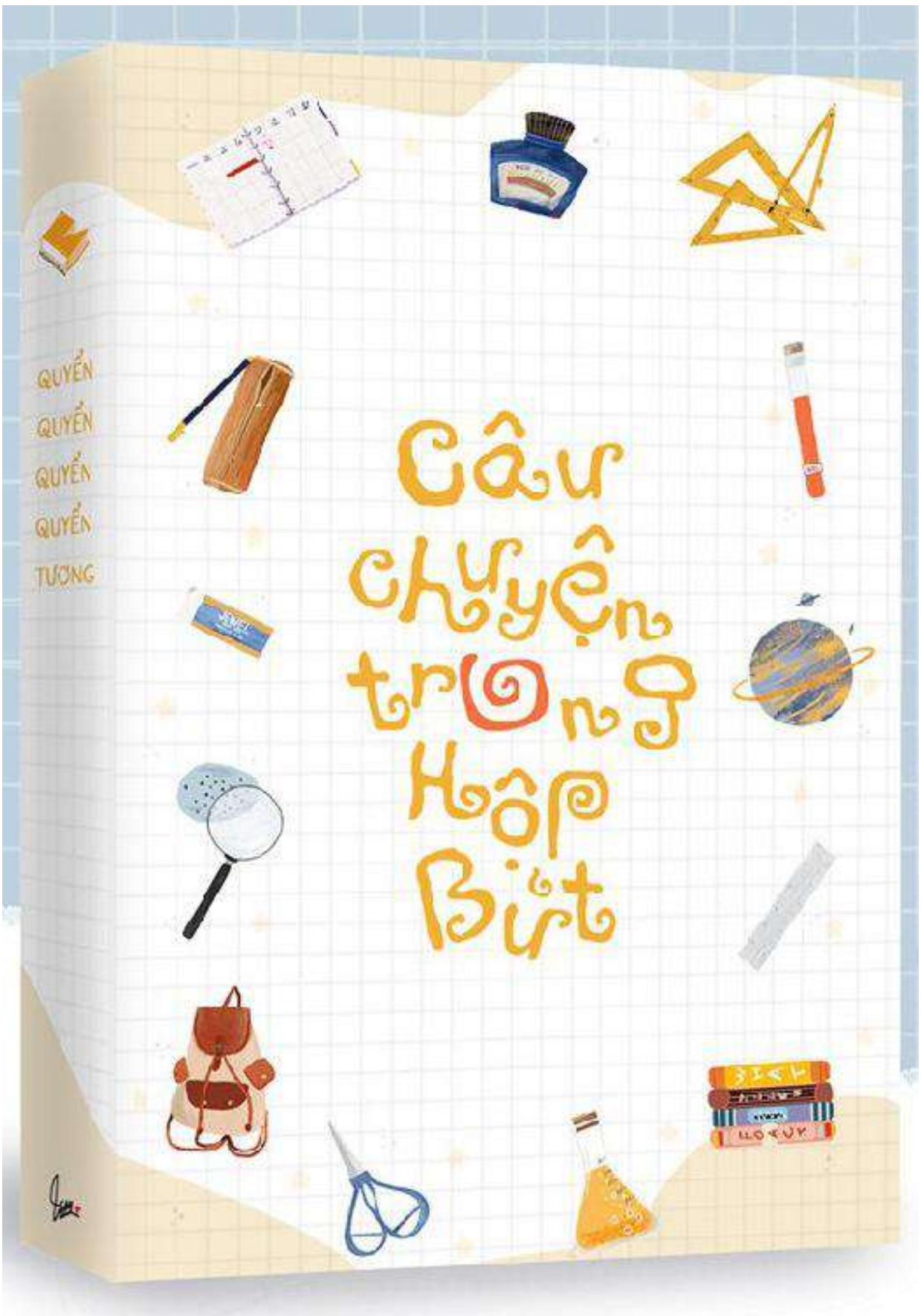

Câu chuyện trong Hộp Bỉn

QUYỀN
QUYỀN
QUYỀN
TƯƠNG

Câu chuyện trong hộp bút

Tác giả: **Quyển Quyển Quyển Quyển Tương.**

Thể loại: **Hài hước, giả tưởng, cầu huyết, 18+, HE.**

Tình trạng: **Hoàn, 17 chương.**

Team edit

Ánh Bùi - Ly Khánh

Tiểu Thư Họ Phạm

Ngọc Anh - Châu Anh Vu

Khánh Linh.

Beta:

Hoàng Ngọc (Mốc - Gỗ của Mốc).

Truyện được thực hiện bởi **Hội Nhiều Chữ**

(FB: Hoinhieuchu).

Vui lòng không reup và tôn trọng HNC.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Nội dung:

Bạn đã bao giờ tự hỏi, những dụng cụ văn phòng phẩm sẽ làm gì trong hộp bút, chơi trò gì sau lưng bạn?

Bọn chúng có thực sự ngoan ngoãn không?

Bọn chúng có yêu-nhau-chân-thành không tam thê tứ thiếp không?

Và đặc biệt, bọn chúng H như thế nào?

Chà chà, câu trả lời sẽ có trong **CÂU CHUYỆN TRONG HỘP BÚT**

KHUYẾN CÁO: 18+. Chúng mình khuyên các em dưới 18 không đọc, và chúng mình không chịu trách nhiệm về việc đọc truyện của mọi người.

Mục lục

Chương 1: Bút tôi là người đàn ông đầu tiên của cô?

Chương 2: Có tôi ở đây, đồ ngốc

Chương 3: Chị Bút Máy, hẹn hò không?

Chương 4: Hộp bút của Bút Dạ Dầu

Chương 5: Bút Dạ Dầu bị ngược tâm

Chương 6: $\Sigma(^{\circ} \triangle ^{\circ} ||)$ Châu chấu thanh cao

Chương 7: Cục Tẩy, đừng như vậy mà!

Chương 8: Bác sĩ Dao Lam lần đầu ra sân

Chương 9: Chuyện tình Bút Long và Hồ Dán

Chương 10: Cùng Play trong truyền thuyết.

Chương 11: Nam bút xuất thân danh giá, sao có thể không có vị hôn thê

Chương 12: Bút Bi bá đạo yêu cô

Chương 13: Tôi là máy xúc xịn nhất quả đất

Chương 14: Cứ việc lợi dụng tôi

Chương 15: Chương này thật ảo...

Chương 16: Đã lâu không gặp, em luôn trong lòng tôi

Chương 17: Anh yêu em, lấy cái chết làm thời hạn

Chương 1: Bút tôi là người đàn ông đầu tiên của cô?

Bút Chì tỉnh lại lúc trăng sáng treo lơ lửng ở phía chân trời, trông như một chiếc bánh lớn.

Chị gái Bút Chì Bấm đang yên lặng bò ra khỏi hộp bút, hộp bút bằng nhựa không hề phát ra tiếng động, rõ ràng là chị không muốn để cho cô phát hiện. Nhưng Bút Chì nhìn thấy gò má chị mình ửng đỏ, trong lòng bỗng nhiên hồi hộp, cô không kiềm lòng được mà lăn qua lăn lại trong hộp bút nhỏ, vô cùng bất an.

Chờ Bút Chì Bấm đi xa, Bút Chì mới từ trong hộp bước ra ngoài, cô đi theo Bút Chì Bấm leo lên bệ cửa sổ, còn chưa kịp vén rèm đã nghe thấy giọng nói mãnh liệt ngang ngược của nam thần Bút Bi vang lên.

“Tôi tưởng lá gan của cô hôm nay lớn rồi! Tôi hẹn mà cô dám không tới”

Bút Chì Bấm thở hỗn hển, nhỏ giọng nói như cô vợ nhỏ chịu ầm ức: “Tôi vốn đã nghĩ sẽ không đến...Nhưng... Tôi mà không đến anh sẽ đùa giỡn tình cảm của em gái tôi, tôi chỉ có nó là em gái duy nhất... Sao có thể để anh làm tổn thương nó được?”

Bút Bi nở nụ cười xấu xa: “Đúng là người chị tốt, vậy bây giờ nên làm gì, cô em cũng biết đúng không?”

Gương mặt Bút Chì Bấm vốn dĩ đã đỏ giờ lại càng đỏ, chị im lặng rất lâu mới run rẩy vặn đầu bút mình ra, dưới lớp quần áo để lộ gần hết ngòi bút bên trong. Ngòi bút trắng như tuyết chưa từng để trần trụi dưới ánh mắt của bút nam khác, lúc này thoạt nhìn vừa thanh khiết lại ngây thơ. Bút Chì Bấm

chỉ nhẹ nhàng cử động nơi đó đã rung động nhẹ hai cái. Bút Bi nhìn thẳng vào Bút Chì Bấm, ánh mắt sâu xa.

“Tôi là người đàn ông đầu tiên của cô?”

Bút Chì Bấm xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, từ chối trả lời câu hỏi này của hấn: “Đừng nói lời dư thừa nữa, đến đi. Đừng quên lời hứa của anh. Chỉ cần tôi có thể thỏa mãn anh, anh sẽ tha cho em gái tôi... Hôm nay là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng...”

Nụ cười trên mặt Bút Bi cứng lại, hấn nguy hiểm cầm ngòì Bút Chì Bấm, kéo về phía mình: “Sao, chỉ như vậy mà nghĩ đây là lần cuối cùng? Chỉ như vậy mà muốn thoát khỏi tôi sao?”

Bút Chì Bấm không dám nhìn thẳng vào đầu bút lạnh lẽo của hấn, hơi nghiêng mũi bút, nói: “...Vốn dĩ, là anh bắt ép tôi. Đương nhiên tôi một giây một phút cũng không muốn ở lại bên anh”

“Tốt, rất tốt. Bút Chì Bấm, cô đúng là biết cách chọc giận tôi”. Bút Bi cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ vặn ra nắp bút của mình, ngòì Bút Bi đi thẳng vào bên trong nhỏ hẹp của Bút Chì Bấm, sau đó thân bút bỗng nhiên co rúm lại.

Bút Chì Bấm kêu lên một tiếng sợ hãi, để lại dòng nước mắt kinh hoàng: “Không! Đau quá! Nhẹ một chút, thật sự đau quá!”

“A... Bên trong bút của em chặt thật”. Bút Bi run run ngòì bút, thân bút lạnh lẽo trở nên nóng rực. Hấn bấu chặt eo Bút Chì Bấm di chuyển ra vào mấy trăm lần mới thở hỗn hển kéo chị vào lòng mình “Gọi tên anh đi, mau gọi tên anh... Gọi đi!”

“Bút Bi, anh... Bút Bi!”

“Ngoan, đúng là cô gái biết nghe lời...”. Bút Bi kêu lên một tiếng, bắn mực bút bi vào bên trong của Bút Chì Bấm, nhếch khóe miệng để lộ nụ cười lười biếng mà giàu thâm ý “Bút nhỏ xinh đẹp... nghe lời như vậy, làm sao anh bỏ em được.”

Ánh trăng dần trở nên lạnh lẽo. Bút Chì trốn ở rèm cửa sổ phía sau, nhìn Bút Bi và Bút Chì Bấm ôm nhau dưới trăng, cảm thấy ruột bút chì trong lồng ngực mình vỡ ra thành từng đoạn. Hóa ra, đứt từng khúc ruột chính là cảm giác này.

Hóa ra Bút Bi đẹp trai cao quý mà mình vẫn thầm mến lại là loại bút như vậy, hóa ra chị gái đã hi sinh cho mình nhiều đến thế. Nhưng vẻ mặt của bọn họ rõ ràng là có tình ý với đối phương, cho dù ngoài miệng nói là vì mình, nhưng ánh mắt ái mộ nhau lại không lừa nổi người khác...

Bút Chì che miệng khóc hu hu mấy tiếng, bỗng phía sau có người đưa một tờ khăn giấy tới.

Cô quay đầu lại, thấy Cục Tấy thường ngày vẫn hung ác đang đứng trước mặt mình, rất không kiên nhẫn mà nhăn đôi mày rậm lại với cô: “Bình thường thích khóc cũng không nói làm gì, nửa đêm nửa hôm khóc lóc âm ỉ sẽ làm phiền đến người khác, cô có biết không hả?”

Nước mắt Bút Chì rơi tí tách: “Anh...sao anh lại ở đây?”

Cục tấy “Hừ” một tiếng: “Tôi đến đây ngắm mặt trăng không được sao? Ta là văn phòng phẩm nam, buổi tối có đi lại thế nào cũng không sợ, nhưng cô là văn phòng phẩm nữ, nhớ bị bút nam khác xâm phạm, tôi sao có thể bỏ mặc cô!”

Bút Chì còn đang ngẩn người, Cục Tấy đã cúi kinh nhét khăn giấy vào tay cô, rồi xoay người nhảy xuống bệ cửa sổ, thân hình cao lớn rơi xuống đất, một tiếng động nhỏ cũng không có.

Bút Chì vội lau nước mắt, đứng lên đuổi theo: “Này... Đợi, đợi, đợi tôi với!”

Chương 2: Có tôi ở đây, đồ ngốc

Cục Tấy đi rất nhanh nhưng so với cái chân dài bước chân lớn của Bút Chì, kẻ không chân là anh hiển nhiên là không lại, đi hai ba bước mới bằng được Bút Chì đi một bước.

Cục Tấy đi một lát, cuối cùng không chịu nổi nữa mà dừng chân, tức giận quát Bút Chì: “Cô đi theo tôi làm gì?”

Bút Chì vốn đã rất cẩn thận đi phía sau Cục Tấy, đợi anh đi hai bước cô mới dám dè dặt bước một bước. Vừa đi vừa khóc, nước mắt còn chưa kịp lau, bị hỏi vậy cô liền sợ tới mức mở to mắt: “Tôi... Tôi không biết nên đi đâu”.

“Quay trở về hộp bút của cô đi”.

“Nhưng mà...”, Bút Chì lại bắt đầu tí tách rơi nước mắt, “Chị gái tôi một lúc nữa sẽ về, tôi không biết phải đối mặt với chị thế nào nữa”

Cục Tấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn chằm chằm vào cô: “Cho nên nửa đêm nửa hôm cô cứ đi theo sau lưng một tên con trai? Tôi mà là tên bút xấu xa, thì cô hôm nay đã chết chắc rồi”.

Bút Chì quẹt đi quẹt lại đầu bút trên mặt đất, mắt ngập nước nhìn gương mặt Cục Tấy trưng ra vẻ ghét bỏ: “Anh không phải là văn phòng phẩm xấu xa... Ấc*! Anh vừa rồi còn đưa khăn giấy cho tôi nữa, sao có thể là văn phòng phẩm xấu xa chứ... Ấc!” (*Ấc: tiếng nấc.)

Cô cô này... Lại có thể khóc đến mức nấc luôn được...

Cục Tấy quay mặt đi, “Hừ” một tiếng: “Đồ ngốc, cô dễ tin vào bề ngoài thế sao? Nếu không gặp phải tôi, cô thật sự chết chắc rồi đấy”.

Nói xong , anh đưa khăn giấy đến trước mặt Bút Chì, “soạt” một tiếng, thô lỗ lau thật mạnh nước mắt trên mặt cô.

“Này, đồ ngốc, cùng tôi ngắm trăng đi”

“...A? Mặt Trăng...Ấc!”

Cục Tấy kéo Bút Chì chạy ra khỏi phòng, đến tận bồn hoa trước cửa cửa hàng văn phòng phẩm mới buông tay cô ra.

Cục Tấy nhìn bầu trời, rồi liếc mắt nhìn Bút Chì đang sửng sốt: “Thấy thế nào? Đẹp không?”

Bút Chì nhìn những đóa hoa nở rộ dưới ánh trăng, liền khịt mũi: “Đẹp...Đẹp quá”.

Cục Tấy “Hừ” một tiếng: “Địa điểm tôi chọn đương nhiên là phải đẹp rồi. Mà thế nào, bây giờ có còn cảm thấy bế tắc trong lòng nữa không?”

Bút Chì nhìn gương mặt tức giận khó chịu nhưng mong chờ của anh, nhút nhát nói: "Tôi có thể nói ... Có thể nói là vẫn còn bận tâm không?"

Cục Tấy càng giận dữ nhúu chân mày: “Chỉ là một thằng đàn ông thôi mà, kệ cô đấy, đồ ngốc này.”

Bút Chì cắn môi một lúc lâu mới nhỏ giọng nói “Xin lỗi”, sau đó mặc cảm tự ti ôm chặt lấy Cục Tấy, tuyệt vọng gào khóc “oa oa”.

“Cục Tấy! Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi nên làm thế nào để đối mặt với Bút Bi cùng với chị gái? Cứ nghĩ đến bọn họ là lại thấy thật khó chịu trong lòng. Hu..hu..hu... Rốt cuộc tôi phải làm gì đây?”

Cục Tầy cả người cứng đờ, mất một lúc mới nuốt nước miếng mà lên tiếng: “Khờ, quá là khờ đi”. Lại qua một lúc lâu, anh vươn tay ôm lấy eo của Bút Chì, nói nhỏ “Cô sợ cái quái gì chứ, còn có tôi cơ mà. Trước kia vẫn thế, sau này vẫn vậy”.

Bút Chì khóc đến choáng váng, hoàn toàn không nghe thấy lời an ủi của Cục Tầy. Cô nằm trên vai anh, ngửi thấy mùi trái cây thoảng thoảng trên người Cục Tầy, cảm thấy đây chính là đôi vai ấm áp an toàn nhất thế giới. Mặc nhiên đến mức Cục Tầy đang cố nhẹ nhàng nói rằng “Có anh”, “Ngày mai”, “Đón em”, “Ra ngoài chơi” vân vân mây mây, Bút Chì cũng không nghe vào tai một câu nào.

Cho đến khi khóc mệt rồi, khóc đủ rồi, Cục Tầy đưa cô về hộp bút mới rời đi, trong đầu Bút Chì vẫn còn trống rỗng.

Không muốn nhìn thấy chị gái... Không muốn nhìn thấy Bút Bi... Không biết nên làm thế nào đối mặt với bọn họ.

Suy nghĩ trong lòng cứ qua lại tới lui. Cuối cùng, Bút Chì gói hết đồ đạc của mình vào một bọc nhỏ, rời khỏi cửa hàng văn phòng phẩm mà cô đã ở trước khi mặt trời lên.

Cô quyết định đi tìm người bạn của mình đang ở cửa hàng khác, đó là một cô bút Máy cao cấp vô cùng đắt tiền.

Đây là bạn, là thần tượng của cô, là người duy nhất “cô gái cá khô” Bút Chì quen, cũng là một người nhiều kẻ sách.

Chương 3: Chị Bút Máy, hèn hò không?

Bút Máy gần đây tâm trạng không được tốt lắm, bởi vì cô nàng đang bị một tên bút quấn lấy, hơn nữa, tên này còn sản xuất sau, kém cô hẳn mấy ngày.

Quấn lấy cô, ngược nhìn cô, chỉ hận không thể dán chặt đôi mắt mình lên người cô, đây chính là một tên Bút Dạ Dầu rẻ tiền. Cho nên mới nói, Bút Dạ Dầu ngược nhìn cô bởi vì vị trí trong tiệm được xếp theo giá cả, mà cô lại ở tầng cao nhất của kệ hàng, cậu ở tầng thấp nhất.

Cứ mỗi sáng, Bút Dạ Dầu đều lễ phép chào hỏi. Mỗi tối, cậu đều mua mực trong bình mực giá rẻ rồi mang tới tặng, nói để cô làm bữa tối.

Vì giữ dáng, cô Bút Máy chưa từng bơm mực vào buổi tối cảm thấy rất bận tâm.

Nhưng như thế cũng tốt, cho đến khi cô rầu sắp chết thì Bút Chì tìm đến chơi.

Bút Chì là bạn của cô Bút Máy sống tại một văn phòng phẩm khác. Là cô gái bút nhỏ, dù viết thư hay nói chuyện đều thể hiện sự nhã nhặn.

Bút Chì vừa nhìn thấy Bút Máy, nước mắt bắt đầu rơi xuống tí tách như mưa. Bút Máy bị dọa cho sợ liên sai khiến Bút Dạ Dầu ở kệ hàng dưới: “Giấy...Tên nhóc kia, mau đưa cho chị tờ giấy!”

Bị cô gọi là nhóc, cậu từ từ leo lên kệ hàng để đưa giấy. Bút Máy vội cầm lau nước mắt cho Bút Chì, nhưng lúc này cô khóc đến phát điên rồi, không quá hai giây, khăn giấy đã ướt sũng.

Bút Máy nhìn về phía Bút Dạ Dầu: “Cậu nhóc, nhìn cái gì nữa? Giấy, đưa cho chị giấy xem nào!”

Bút Dạ Dầu gật đầu với nàng một cái, không sợ sóng gió đưa thêm một tờ.

Sau mấy lần như vậy, Bút Máy thật hết chịu nổi: “Cái tên kia, không thể đưa nhiều giấy một lúc hay sao hả? Cứ bắt chị đây phải giục nhiều sao?”

Bút Dạ Dầu nhìn cô, dịu dàng cong khóe miệng cười: “Nếu đưa hết cho chị một lần, chị sẽ không nói chuyện với tôi nữa. Bút Máy à, chị đã trốn tôi ba ngày, ba ngày không nói chuyện với tôi rồi.”

Bút Máy thấy chột dạ liền quay mặt đi chỗ khác: “Thế... Thế à?”

Cứ như vậy, một người đưa, một người nhận và một người khóc. Giày vò hồi lâu, Bút Chì mới khụt khịt, mặt đầy hối lỗi nhìn đồng giấy bên chân bạn mình: “Thật xin lỗi... Bút Máy, lần đầu gặp mặt mà đã biến chỗ của bạn thành lộn xộn như này”.

Bút Máy híp mắt, rất có dáng vẻ thám tử mà nhìn Bút Chì: “Cái này không quan trọng, quan trọng là bạn phải nói với tớ xem là ai dám bắt nạt, làm bạn đau khổ đến vậy?”

Bút Chì ngáp ngừng nhìn thoáng qua Bút Dạ Dầu đang im lặng cầm hộp khăn giấy đứng phía sau bạn mình, hạ ngón tay xuống.

Không đợi Bút Máy lên tiếng đuổi, cậu đã lặng lẽ đặt hộp khăn xuống: “Hai người nói chuyện tiếp đi, tôi đi mua cơm trưa cho hai người. Muốn ăn mực nước và than chì nhãn hiệu gì?”

Bút Dạ Dầu vừa đi, Bút Chì liền một hơi kể hết sự tình giữa nam thần Bút Bi cùng chị gái Bút Chì Bấm ra.

Bút Máy vỗ bàn: “Có thể như thế sao? Đợi tớ cùng bạn về đó, nhất định sẽ mang ruột bút của tên dê tiện đó vụn thành trăm mảnh!”

Lúc này, Bút Chì tủi thân lắc đầu một cái: “Chị tở,... Chị ấy hình như cũng Bút Bi. Nếu không, tở đã trực tiếp nói rõ với chị ý rồi”.

Gần đây vốn dĩ trong lòng Bút Máy đang rất bế tắc, nghe chuyện này của Bút Chì xong lại càng thấy khó chịu.

Cô là cô gái rất được lòng các chàng bút. Bất kể là nhan sắc, dáng hình hay là về giá cả, cũng đều hơn các nữ bút khác, nhưng cho đến bây giờ cô chưa từng nói lời yêu với một chàng trai nào cả. Một mặt, cô thấy các nam bút khác không xứng với mình, mặt khác lại cảm thấy sợ hãi với tình yêu mà không hiểu tại sao.

Chẳng lẽ bọn họ... Đều là loại giống Bút Bi sao?

Buổi tối, Bút Máy nằm trằn trọc suy nghĩ bên cạnh Bút Chì đang ngủ say. Suy nghĩ trong đầu cô thật lâu vẫn không có kết quả. Bút Máy quyết định tìm tên nhóc kia nhờ cố vấn một chút để làm rõ rốt cuộc bọn con trai có suy nghĩ gì trong lòng.

Bút Máy âm thầm thận trọng đi về phía giường của Bút Dạ Dầu.

“Này nhóc? Cậu còn thức chứ tên nhóc này? Ê nhóc...A!!!!!!”

Chương 4: Hộp bút của Bút Dạ Dầu

Khi Bút Chì tỉnh lại trong hộp bút, Bút Máy không ở bên cạnh cô.

Bút Chì hơi hoảng sợ, hoang mang nhìn bốn phía lạ lẫm xung quanh, nhỏ giọng gọi hai tiếng Bút Máy

"Cô tìm Chị Bút Máy à? Chị Bút Máy giờ này đang trên giường tôi rồi."

Bút Dạ Dầu thong thả leo từ kệ hàng phía dưới lên, từ từ đổ mực nước trong bình ra nắp rồi nhàn nhã đi đến.

Thấy Bút Chì sợ hãi nhìn cậu, đôi mắt to như viên bi ve, chuẩn bị liều mình quyết một trận sống mái với mình, Bút Dạ Dầu ung dung bổ sung: "Tối qua, cô ấy không biết ăn nhầm cái gì mà nửa đêm bò lên giường tôi, kết quả là không cẩn thận trượt chân, đầu đập xuống đất bất tỉnh. Tôi tiện tay bế cô ấy lên giường, nếu không yên tâm thì cô qua xem đi."

Trên người Bút Dạ Dầu toát ra một phong thái bình thản, ung dung không hợp với tuổi thực của cậu, nhưng không hiểu sao lại khiến người khác tin tưởng. Bút Chì thở phào nhẹ nhõm, ập a ập úng tự cấu cán bút nói "Cậu đưa tôi đến xem thế nào. Không nhìn thấy chị ấy, tôi không thể tin cậu được..."

Bút Dạ Dầu đưa Bút Chì vào trong hộp bút của mình, quả thật nhìn thấy Bút Máy đang nằm trên giường Bút Dạ Dầu, ở nắp đây còn có một vết lõm nhỏ, vừa thấy thương lại vừa thấy buồn cười.

Bút Chì đưa tay sờ trán Bút Máy, kết quả là bị Bút Máy đang trong mộng đẹp đánh một cái rồi gạt ra.

Bút Máy bĩu môi lắm lắm: “Đồ khốn khiếp, đừng nghĩ đến việc sờ vào người chị. Chị đây không phải loại bút tùy tiện...”

Bút Chì liếc nhìn Bút Dạ Dầu, thấy cậu dùng ngón tay che miệng, khoe miệng cong cong mỉm cười.

Bút Dạ Dầu nói với Bút Chì: “Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải là loại bút xấu xa tùy tiện sàm sờ bút khác đâu. Chỉ là Chị Bút Máy là người hay nảy sinh ảo tưởng về tình yêu mà thôi”

Bút Chì trợn tròn mắt, bàng hoàng tỉnh ngộ: "(◉_◉) ồ, tôi biết rồi ..."

Khi Bút Máy từ trong mơ tỉnh lại thì đã thấy Bút Dạ Dầu cùng Bút Chì khoanh tay trước ngực đang ngồi quan sát cô, động tác giống hệt như hai anh em sinh đôi.

Bút Máy mở to mắt, sợ hãi nhìn Bút Dạ Dầu.

"Đồ khốn khiếp! Cậu!!!"

Trí nhớ về tối qua dần dần được tái hiện lại.

Tối qua, cô mò đến giường cậu, gọi cậu lâu ơ là lâu nhưng không thấy nhúc nhích, thế là cô dứt khoát đưa tay lần mò trên giường, rốt cuộc cô sờ thấy cái gì đấy cứng cứng nhô lên.

"Đây là cái quái gì vậy, tên nhóc, đi ngủ còn mang theo đồ kỳ quái..."

Bút Máy bóp nhẹ mấy cái, bỗng nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhàng, mang ý vị thỏa mãn truyền cất lên trong bóng tối. Cô vội vàng nhận ra là mình vừa mới sờ đến vật tội lỗi của đàn ông, Bút Máy hoảng sợ, vội vàng xoay người chạy đi, không nghĩ tới vừa chạy đã bị Bút Dạ Dầu kéo tay lại, đẩy ngã xuống giường.

Bút Dạ Dầu chống hai tay lên giường, dùng khuỷu tay vây Bút Máy ở giữa, trong bóng tối giọng cậu không còn được bình tĩnh ung dung như ban ngày, mà thay vào đó là đầy vẻ khiêu khích.

"Chị Bút Máy, tôi nhìn cũng đủ lâu rồi. Mặc dù tôi không phải là loại người xấu xa chuyên đi sàm sỡ bút khác, nhưng không có người đàn ông nào được cô gái mình thích sờ nơi nhạy cảm mà còn có thể giữ được tỉnh táo. Chị tự tìm đến đây thì cũng đừng trách tôi."

Bút Máy muốn hét lên, nhưng Bút Dạ Dầu đã chặn kín môi mình. Cậu giống như một lửa hành gia lâu năm lang thang trong sa mạc, đói khát tìm đến môi cô, hôn đến mức đầu óc cô điên đảo, không biết hôn được bao lâu, bỗng nhiên Bút Máy bật khóc.

"Hức... Đồ khốn, không được ..."

Bút Dạ Dầu dừng lại, trong bóng tối chỉ còn lại tiếng thở dốc gấp gáp của cậu. Sau một hồi im lặng, Bút Dạ Dầu mới thở dài một tiếng, bất chấp Bút Máy giãy giụa, giữ chặt hai tay cô qua đỉnh đầu.

"Xin lỗi, Chị Bút Máy. Mực của tôi đang căng lắm rồi, tôi không ép chị, nhưng chị có thể giúp tôi giải phóng được không, nếu không tôi sẽ thành tàn phế mất."

Nói xong, Bút Dạ Dầu đã tháo nắp bút của cô, đặt ngòi bút của mình giữa ngòi bút của cô.

"A ... Xin lỗi, xin chị giúp tôi xuất mực..."

Đồ khốn này ... ngòi bút của cậu ta lớn quá...

Bút Máy vốn muốn giãy giụa, nhưng giọng khẩn khoản cầu xin cô của Bút Dạ Dầu vô cùng gợi cảm. Cô ho một tiếng, lầu bầu rồi nói "Tên khốn

nóng nảy”, vừa dứt lời liền bị Bút Dạ Dầu ra sức ép ngò bít cô hút mực dầu vào.

"Khụ!! Nhẹ một chút, cái tên này!"

"Xin lỗi ... Nhưng, thật thoải mái ... Chị Bút Máy. Anh yêu em ... Chị Bút Máy, Anh rất yêu em."

Bút Dạ Dầu vừa sờ đường cong đẹp đẽ trên thân Bút Máy, vừa làm cho ngò Bút Máy hút mực dầu của mình, vừa thở dốc, vừa không ngừng nói những câu khiến mặt đỏ, tim đập.

Bút Máy cảm thấy mặt mình đỏ hết cả rồi, nhưng ngò bít không kiềm chế được hút mạnh vào, Bút Dạ Dầu gặm nhẹ rồi mãnh liệt phun mực ra.

Một lát sau, ngò bít kim loại tách rời đầu bít đen lớn, phía trên còn dính chút mực dầu đen, nhìn vừa có vẻ cấm dục lại vừa có vẻ “bẩn thỉu”. Bút Máy nghe tiếng thở dốc gấp gáp của tên nhóc ấy, vội ho vài tiếng, trong cơ thể cô có dòng mực dầu chảy, nhắc cô chuyện vừa mới xảy ra.

Bút Máy cắn chặt răng, mặt đỏ bừng, uể oải nhắm mắt lại: "Ngày mai tìm cậu tính sổ ... Đồ khốn..."

Thật phiền toái, cho dù nhắm mắt lại thì trong không khí vẫn còn tràn ngập mùi mực...

Đều là mùi thuộc về tên nhóc kia.

Chương 5: Bút Dạ Dầu bị ngược tâm

Trời còn chưa sáng, Bút Máy đã tỉnh lại. Cô cảm thấy tối hôm qua mình nhất định bị cái gì nhập rồi, nếu không sao có thể bị đồ khốn kia đạt được ý muốn chứ? Rõ ràng cô chê cậu ta nhỏ tuổi không biết gì, tính cách cũng lạnh nhạt, không giống những bút nam khác, cô đã suy nghĩ chỉ nên giữ khoảng cách với tên nhóc có cái mã ngoài nhưng tính khí bất thường này.

Quả nhiên, đàn ông nhỏ tuổi như vậy vẫn chỉ hợp với những cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, làm sao có thể dây dưa với gái già được?

Mặc kệ ma xui quỷ khiến thế nào, chuyện tối qua đều không nên xảy ra.

Bút Máy nhìn Bút Dạ Dầu nhếch khóe môi cười đang ngủ say bên cạnh mình, một mặt thì nghĩ như vậy, một mặt càng cảm thấy hối hận giờ đã muộn màng rồi, cô bò dậy chịu đau ở ngòai bút định lén chạy về, không ngờ vừa chạy lại giẫm nhầm rìa hộp bút, lần nữa té ngất xỉu.

Đến khi cô tỉnh lại, đã thấy Bút Dạ Dầu và Bút Chì đứng trước giường nhìn mình chòng chọc.

Tên khốn này lại trưng ra vẻ mặt hết cách với cô, trong mắt hẳn còn mang theo sự phức tạp và bất đắc dĩ, giọng nói còn dịu dàng đến chảy nước, cậu đưa một nắp đầy mực đến trước mặt cô: "Chị Bút Máy, uống chút đi"

Có Bút Chì ở đây, Bút Máy không tiện phát câu với Bút Dạ Dầu, cô cầm nắp mực uống một hơi cạn sạch. Uống xong mực nước, cô lau miệng rồi nhìn về phía Bút Chì: "Em đừng tưởng chị với thằng nhóc đó có quen hệ gì nhé, Chị chỉ không cần thân bị đụng đầu nên mới ở trên giường cậu ta một đêm thôi."

Bút Chì dùng ánh mắt hồi hận nhìn Bút Dạ Dầu: "Cậu nói quả thật không sai, tôi xin lỗi, vừa rồi tôi còn nghi ngờ cậu đã làm gì chị ấy. Bút Dạ Dầu, cậu quả thực là người tốt đó."

Bút Dạ Dầu mỉm cười: "Bây giờ cô có thể tin tôi chăm sóc tử tế cho cô ấy mà không có suy nghĩ xấu xa nào chưa, giao cô ấy cho tôi được chưa?"

Bút Chì ra sức gật đầu.

Bút Máy vô cùng giận dữ. Cậu ta là người tốt mới là lạ đấy, rõ ràng là trong bụng toàn ý đồ xấu xa mà. Ăn cũng đã ăn rồi mà còn không chịu thừa nhận, cho nên mới nói những lời như thế trước mặt Bút Chì, lợi dụng cơ hội để kết bạn tốt.

Dù đây không phải là điểm quan trọng nhưng Bút Máy cảm thấy bút bạn đáng yêu của mình sắp bị tên nhóc âm hiểm kia mua chuộc rồi. Không! Bút Chì nhỏ đáng yêu của cô không thể đổi phe sang tên khốn kia được.

Để cứu vãn tâm trạng của Bút Chì, Bút Máy quyết định buổi chiều đưa Bút Chì đi nhà hàng đồ Tây ăn sáng. Đúng lúc, cô có quen Thìa đang làm việc ở đó, không chừng có thể bằng quan hệ mà được giảm giá.

Đến buổi chiều, nghe Bút Máy nói muốn đi gặp Thìa, nhờ Thìa xem giúp hộp bút của mình, Bút Dạ Dầu thông thả đi ra, chỉ hỏi 1 câu:

"Thìa là nam à?"

Bút Máy kiêu ngạo gật đầu: "Đương nhiên, chị là cô gái rất có sức hấp dẫn đấy nhé, quen biết dụng cụ ăn nam cũng không có gì là kỳ lạ đâu."

"Ừ" Bút Dạ Dầu mặt không biểu cảm, từ trong hộp bút lấy ra cái vỏ màu đen rồi thay vào, nhìn lại càng chững chạc: "Không kỳ lạ. Có điều để hai cô gái đi một mình tôi không yên tâm, nên tôi sẽ đi cùng các chị."

Bút Máy nheo mắt: "Cậu lấy thân phận gì đi theo bọn chị?"

Bút Dạ Dầu không nói gì, nhưng động tác cài cúc trên vỏ bút dừng lại, nhìn về phía Bút Máy bằng vẻ sâu xa: "Chị gái Bút Máy, chuyện này cần phải hỏi chị rồi. Chị cảm thấy tôi nên lấy thân phận gì để đi gặp bạn chị đây?"

Bút Máy khinh thường hừ nhẹ một tiếng: "Cậu đừng cho rằng làm một lần là chúng ta có quan hệ gì với nhau nhé. Cậu với tôi không bao giờ có thể. Tối qua chỉ là một sai lầm, một sai lầm đê tiện."

"... Đê tiện?"

Giọng Bút Dạ Dầu bỗng chốc nghiêm túc. Bút Máy còn chưa từng nghe thấy cậu ta dùng giọng điệu này với cô bao giờ, nên sững sờ, sau đó mới nhận ra cách nói này khá hiệu quả, có thể khiến cậu ta ghét cô, vậy nên cô tiếp tục ưỡn ngực, cố ý nói trái lương tâm: "Đương nhiên là đê tiện rồi, làm chuyện như vậy với người mình không thích, chỉ cần nhớ lại thôi là người cảm thấy khó chịu rồi."

Mắt Bút Dạ Dầu lạnh như băng, tay nắm chặt thành năm đấm, thậm chí Bút Máy còn có thể nghe tiếng mực trong cơ thể cậu ta sôi trào, trong lòng cô nặng nề, bỗng nhớ ra mình đã nói gì, không biết tại sao, chính mình cũng hoang mang, rối rắm hết cả lên.

"Nhóc này, thực ra chị..."

"Tôi hiểu rồi."

Bút Dạ Dầu cắt ngang lời cô, xoay người chậm rãi bước đi như một thước phim quay chậm, rồi cởi vỏ bút xuống.

Giọng cậu trầm xuống, lộ vẻ vô cùng mệt mỏi.

"Chị đi đi."

Bút Máy kinh ngạc nhìn bóng lưng cậu: "Nhóc, chị ..."

"Chị đi trước đi ... Tôi cần bình tĩnh một chút."

"Chị không thích tôi, chị ghét tôi, nhưng tôi lại thích chị, ngưỡng mộ chị, tôi không thể khống chế được dục vọng đê tiện của bản thân mà chiếm lấy chị. Chị Bút Máy, thực ra ... Tôi cũng rất ghét bản thân vì không thể buông tay được."

"Nhưng ... Tôi không làm được."

"Không thể ... Từ bỏ em, người tôi yêu vô cùng."

Chương 6: $\Sigma(\circ \triangle \circ ||)$ Châu chấu thanh cao

Bút Chì không biết Bút Máy và Bút Dạ Dầu đã xảy ra chuyện gì, cô ở nhà Bút Máy bốn ngày, trừ hai ngày đầu tiên Bút Máy và Bút Dạ Dầu vẫn duy trì mối quan hệ bình thường, từ ngày thứ ba trở đi, bọn họ không hề nói với nhau nửa lời.

Bút Máy luôn đưa cô vui chơi đủ thể loại, lúc ra cửa còn cố ý đi ngang qua hộp bút của Bút Dạ Dầu, lúc về cũng cố ý gây âm ỉ với Bút Dạ Dầu như thông báo các cô đã về đến nhà. Nhưng hộp bút của Bút Dạ Dầu vẫn luôn đóng chặt, nắp hộp tích một lớp bụi dày, như thể sẽ vĩnh viễn không bao giờ mở ra nữa.

"Tên nhóc hẹp hòi ..."

Bút Máy ngồi trên giá phía trên, lén nhìn giá phía dưới, lẩm bẩm: "Mình cũng đâu phải cố ý đâu ... Không nói như vậy, cậu ta sao có thể từ bỏ chứ, mình giờ đã già rồi, sao có thể trâu già gặm cỏ non được ... Cho dù mình không quan tâm lời ong tiếng ve, nhưng cũng không thể để người khác bàn tán về cậu ta được ..."

"Bút Máy, em phải về rồi."

Bút Chì đeo bọc nho nhỏ sau lưng, lớn tiếng chào hỏi Bút Máy, nhưng Bút Máy chỉ lơ đãng "A" một tiếng, dường như không nghe thấy cô nói gì. Suy nghĩ một lát, Bút Chì để lại giấy nhắn cho Bút Máy rồi quay lưng ra khỏi cửa hàng văn phòng phẩm.

Thực ra, cô cũng không biết nên đi đâu, chỉ cảm thấy nếu vẫn cứ ở lại thì không tốt lắm.

Bút Chì như là lá cây bị gió thổi bay, đi tới đi lui trên đường phố xa lạ, kết quả là đi không được bao lâu, cô liền gặp phải anh họ bút lông, cao hơn 20 cm, dáng vẻ đậm chất nghệ sĩ.

Bút Lông nhìn thấy cô, như nhìn thấy sao hỏa: "Mấy hôm nay em đi đâu? Em biết chị em đi khắp mọi nơi tìm em không."

Chị gái ... rõ ràng đang đi tìm cô. Nhưng dù thế nào, cô vẫn không muốn thấy cảnh chị gái và Bút Bi thân mật với nhau.

Bút Chì e de gõ hai ngón tay vào với nhau: "Anh họ, sao anh lại ở đây, anh đến tìm em à?"

Về mặt Bút Lông cứng đờ, khẽ ho nhẹ hai tiếng: "Đúng thế, anh đến tìm em. Đợi một lát, anh đi mua vé xe đưa em về."

Bút Chì ra sức lắc đầu: "Em không muốn về!"

Bút Lông nhú mào, nhìn dáng vẻ sắp khóc của cô, anh biết điều im lặng, nhin hết những điều muốn nói, tỏ ra vẻ cam chịu.

"Không về thì không về. Dù gì anh cũng không có ý định về."

Bút Lông không nghĩ lý do của anh và cô giống nhau, chẳng qua cả hai đều chỉ muốn trốn tránh một chuyện nào đó. Bút Chì là vì không muốn nhìn thấy Bút Bi cùng Bút Chì Bấm thân mật với nhau còn Bút Lông là vì không muốn đến gặp bác sĩ điều trị chính Hồ Dán.

Kể ra, Bút Lông được coi là chàng trai bút tuần tú, khôi ngô, cũng từng qua lại với hai ba bút nữ, nhưng mỗi lần đều nhanh chóng chia tay. Nguyên nhân không phải vì anh đa tình mà bởi vì anh không "lên" được.

Chuyện là, Bút Lông có đầu bút rất mềm, kể cả khi anh đối mặt các nữ bút khóa thân không mặc vỏ bút, anh cũng không cứng lên được. Cho dù có trải qua sự điều trị của các bác sĩ, anh vẫn mềm như vậy.

Đến tận khi anh nghe người giới thiệu đến gặp bác sĩ chuyên trị bệnh bút héo, đó chính là Hồ Dán mặt sắt.

Buổi tối đầu tiên, với cơ thể chứa đầy chất lỏng trong suốt, Hồ Dán đã trở thành bác sĩ riêng của anh, tên mặt sắt ấy đẩy ngã anh lên giường, phết lên đầu bút anh đầy chất lỏng trong suốt kỳ lạ.

Cho đến khi chất lỏng kỳ lạ tầng tầng lớp lớp được khô lại ... Anh đã “cứng” lên rồi.

Anh vui vẻ nhảy múa, thậm chí không nhận được ôm lấy Hồ Dán cùng nhau chúc mừng ... Không nghĩ lúc đó, ánh mắt Hồ Dán bỗng biến đổi, chỉ thấy cô ấy nhắm chính xác đầu bút anh rồi “ăn” ... Ăn rồi!

Nghe chính anh họ đẹp trai kể lại lý do trốn, Bút Chì mặt đỏ như máu.

"Cho nên ... Cho nên Hồ Dán thích anh, đúng không ..."

Bút Lông nhả nhận nghiên rằng nghiên lợi rồi cười: "Không sao, chỉ là bị ăn thôi ... Mà thôi, cô ấy có thể chiếm được cơ thể, nhưng không thể chiếm được tâm hồn anh, trước khi cô ấy hết hứng với anh, anh nhất quyết sẽ không về."

Chương 7: Cục Tấy, đừng như vậy mà!

Mặc dù mấy ngày này được Bút Long dẫn đi lang thang, ăn chơi sung sướng. Nhưng tâm sự của Bút Chì càng ngày càng nặng nề.

Cuối cùng đến ngày thứ năm, Bút Long không chịu nổi nữa, ôm đầu nói với Bút Chì “Nếu em muốn về thì về, anh đi theo em”

Bút Chì kinh ngạc “Sao anh họ biết em muốn về? Em còn chưa mở miệng mà”

Bút Long ho khan, khụ một tiếng, gương mặt tao nhã lúng ta lúng túng “Bởi vì, bởi vì anh cũng muốn...” Anh cất cao giọng cố ý che giấu bối rối “Em đừng hiểu lầm! Anh không phải vì muốn gặp Hồ Dán biến thái nên mới về đây. Chẳng qua là do anh cảm thấy...” Giọng nói lúc này đã ỉu xìu hơn phân nửa “Nói chung có một số chuyện cần phải giải quyết. Cứ kéo dài hoài cũng không hay...”

Bút Chì khôn khéo gật đầu một cái “Ừ, đúng vậy, có một số việc không nên kéo dài.”

Ví như chuyện giữa cô, Bút Chì Bấm và Bút Bi. Sớm muộn cũng phải đối mặt, trốn tránh chưa hẳn là biện pháp tốt. Bút Chì cảm thấy cô nên nói cho Bút Chì Bấm biết, không cần vì cô mà làm ra mấy cái loại hy sinh kiểu đó. Hơn nữa trong chuyện tình cảm của hai người bọn họ, cô là người ngoài cuộc, không có cơ hội chen chân vào.

Bút Bi là nam thần mà cô đã từng sùng bái, còn Bút Chì Bấm là người chị yêu thương nhất của cô. Bọn họ ở bên nhau, chỉ có cô vẫn cô đơn lẻ bóng. Mà cô làm gì có tư cách trách cứ bọn họ chứ.

Nói là làm, Bút Chì cùng với Bút Long nhanh chóng mua vé xe về cửa hàng văn phòng phẩm, khi xuống xe trời cũng đã chập tối.

Bút Long nói anh ấy cần bình tĩnh lại để lát nữa đến bệnh viện nói chuyện với Hồ Dán, sau đó anh lặng lẽ xoay người rời đi.

Bút Chì dõi theo bóng lưng của anh họ cho đến khi khuất mắt, cô chọc hai ngón tay vào nhau, sau đó mới trèo từng bước một lên kệ tủ.

Sắp gặp lại chị rồi....hồi hộp quá đi....

Bút Chì đi tới trước cửa hộp bút nhà mình, còn chưa kịp gõ nắp hộp, thì cô phát hiện ra phía bên kia góc tối, có 1 bóng người ngồi xõm, ôm đầu gối, cuộn tròn không nhúc nhích. Tựa như hòn vọng thê mọc sừng sững nơi này đã lâu, vĩnh viễn mong ngóng, chờ đợi

Bút Chì tiến lên vài bước, sừng sờ trừng to mắt “Trời ạ, Cục Tấy?”

Bóng hình co rúc dưới đất hơi run rẩy, một giây sau vội vàng ngẩng đầu lên, ánh mắt hung hăng xâm lược dường như muốn nuốt chửng bút chì vào bụng. Ẩn sâu trong đáy mắt anh là sự thâm trầm lạnh lẽo đáng sợ.

Giọng nói khàn đục, từng câu từng chữ đều khiến trách “Em còn biết trở về à?”

Bút Chì cuống quýt kéo anh đứng dậy “Ban đêm lạnh như vậy, sao anh lại ngồi đây?” vừa chạm đến tay anh, Bút Chì đã ngẩn ra, giọng nói càng thêm nóng nảy lo lắng “Tay anh, Tay anh lạnh quá. Anh đợi bao lâu rồi?”

Cục Tấy không đáp, im lặng nhìn Bút Chì rồi tỉnh rồi mù, mặc cho cô kéo tay mình. Hồi lâu sau, Cục Tấy mới tiếp tục dùng giọng nói khàn đặc lạnh băng: “Em đi bao lâu, thì anh chờ ở đây bấy lâu”

“Đi bao lâu thì chờ bấy lâu....Trời ạ, anh chờ ở chỗ này gần mười ngày ư, anh...A!”

Bút Chì còn chưa kịp tiêu hoá lời Cục Tây nói, thì đã bị anh kéo lại, mạnh mẽ đè xuống đất

“Đúng, mười ngày” Anh thở hỗn hển vuốt ve thân bút “Ngày hôm trước, em chân thành thề thốt quên đi thằng Bút Bi cận bả, hứa hẹn thử chấp nhận anh, thế mà ngay ngày hôm sau em đã chơi trò mất tích. Em xem anh là gì hả? Bút nam phòng hờ cho em sao? Hay chỉ là một truyện cười không đáng nhắc tới?

“Tôi không...A!”

Cục Tây cắn mạnh đầu Bút Chì, không cho phép cô nói chuyện. Ngón tay không ngừng xoa nắn thân thể nhẵn nhụi của cô, chậm rãi rút ruột bút của cô ra, để lộ một cái lỗ nhỏ nhỏ xinh xinh “Nếu cây bút ngu xuẩn em còn dám đùa bỡn tình cảm của anh, thì anh sẽ không nhần nhịn nữa. Bất kể chuyện gì xảy ra, anh chỉ cần có được em là đủ rồi”

Bút Chì sững sờ mở to mắt, cảm nhận ngón tay dịu dàng của Cục Tây nhẹ nhàng xoa nắn bên trong “Đừng...Cục Tây, tôi không muốn! Đang ở trước cửa hộp bút nhà tôi đấy, lỡ có người đi qua, chị tôi sẽ nhìn thấy mất!”

Cục Tây âm hiểm cười, giơ ngón tay dính đầy vụn than đến trước mặt cô “Sợ bị người ta bắt gặp mà còn có phản ứng à, bút nhỏ dâm đẳng”

Bút Chì muốn khóc, nghẹn ngào phản bác “Tôi không muốn nhìn, không muốn nhìn đâu, anh mau buông tôi ra”

Cục Tây vẫn không dừng động tác, tiếp tục hừ lạnh như trước đây, nhưng Bút Chì cảm thấy đằng sau tiếng hừ lạnh này là sự khinh thường.

Anh rút tay về, hơi cúi người, đưa môi thơm mang theo hương vị trái cây tiến tới lỗ nhỏ của cô. Từng chút, từng chút hôn lên cái lỗ nhỏ xinh bọc bên ngoài ruột bút, khoé miệng tẩm lấm bụi than, thoạt nhìn gợi cảm vô cùng. Nét mặt Cục Tây phức tạp, vừa đau khổ lại vừa yêu thương: “Cứ để

cho bọn họ nhìn. Anh hận không thể thông báo cho toàn thể đàn ông trên thế giới bút này biết em là của anh. Là cây bút độc quyền của riêng anh”

Nét mặt anh, thật sự rất đau khổ...

Bởi vì mình sai mới khiến anh ấy bị thương như vậy....

Bút Chì ngừng giãy dụa, dịu dàng sờ đầu Cục Tấy “Xin lỗi, hôm đó tâm trạng của em không được tốt, cho nên không nghe thấy lời nói của anh. Em rất xin lỗi, vì đã để cho anh đợi lâu như vậy...”

Cục Tấy cũng bần thần dừng lại, ngược mắt, nhìn sâu vào cô “Vậy lời hứa của em có tính không?”

Bút Chì chớp mi, mặt đỏ bừng nhớ tới lúc này Cục Tấy có nói mình đã đồng ý qua lại với anh ấy, ập a ập úng nói “Em...em không biết, ngày đó em...”

Cục Tấy trầm mặc trong giây lát, tiếp tục nhìn cô chăm chú “Anh hiểu ý của em. Nếu bây giờ anh cưỡng đoạt em, em có hận anh không?”

Mặt Bút Chì như nhỏ ra máu, cưỡng đoạt cái gì chứ “Anh còn chưa làm chuyện đó với em, sao em biết được. Em....thẹn hùng chết mà ~”

Cục Tấy vẫn duy trì tư thế cũ, lúc lâu sau mới khẽ hít vào một hơi. Kéo bút Chì đứng dậy, giúp cô nhét ruột bút vào lại bên trong, sau đó dịu dàng hôn lên mí mắt “Xin lỗi, anh nhất định phải có được em. Chỉ có cách đó anh mới cảm nhận được em thuộc về anh. Cùng anh đến bệnh viện đi”

Gương mặt Bút Chì vẫn đỏ rực, được Cục Tấy dịu dàng hôn đến choáng váng: “Bệnh viện? Anh bị bệnh sao? Bệnh gì vậy? Có nghiêm trọng không?”

Cục tấy đã trở lại dáng vẻ bình thường, mặc dù hơi dữ tợn, nhưng ánh mắt lại ngại ngùng, nghiêng qua một bên tránh né “Ngu ngốc, đây là bệnh di

truyền của gia tộc cục tẩy”

Nói xong anh siết chặt tay bút chì “Gia tộc cục tẩy bọn anh, đời đời kiếp kiếp đều không có cậu bé. Nếu muốn làm yêu với cây bút của mình thì phải đến bệnh viện, nhờ bác sĩ gọt dùm 1 cái”

Bút Chì “Σ(° △ °|||) Má ơi, nhất định là rất đau đúng không? Khoan khoan, chúng ta đừng đi, em đồng ý đến với anh được chưa”

Cục Tẩy nghiêng đầu, nét mặt mất tự nhiên “Rườm rà, tóm lại em đi bệnh viện với anh, sau đó anh sẽ cho em biết cái gì gọi là cuộc sống giường chiếu chân chính, cuộc sống giường chiếu cực kì quan trọng thế nào.”

Chương 8: Bác sĩ Dao Lam lần đầu ra sân

Cục Tấy cùng với Bút Chì tay trong tay dắt nhau tới bệnh viện

Khuôn mặt Cục Tấy cực kì mạnh mẽ và kiên định, còn Bút Chì thì bất an, ngượng ngùng. Điểm duy nhất giống nhau là cả hai đều đỏ bừng

Bút Chì rút rè túm tay Cục Tấy, thấy giọt bút, dao kéo giải phẫu đi qua đi lại, cô sợ đến mức tròn mắt rưng rưng “Em, em nguyện ý ở cùng với anh mà, cho dù anh không có cái đó cũng không sao, chúng ta đừng....”

Cục Tấy “Chặc” một tiếng, thô lỗ lau khoé mắt cho cô “Đừng khóc mà bút ngốc nghếch! Bọn họ sẽ không làm gì em đâu”

Bút Chì trề môi, lã chã chực khóc: “.... Nhưng mà bọn họ sẽ làm anh bị thương. Bọn họ mà làm thương anh thì em làm thế nào đây, em sợ....”

Cục Tấy ngăn người “Tại sao lại sợ bọn họ làm anh đau?”

Bút Chì chớp mi, hai má ửng hồng nhìn anh “Lúc này trên đường anh nói sẽ chăm sóc em cả đời mà. Lỡ anh xảy ra chuyện gì, em biết làm thế nào?”

“Bùm” mặt Cục Tấy đỏ bừng, còn “Xì xèo” bốc hơi nóng nữa chứ. Anh vỗ má mình hai cái, nghiêng đầu qua một bên “Đồ ngốc... Em có biết mình đang nói cái gì không hả?”

Bút Chì: “@_@ Em, em không nói gì hết. Anh sao vậy?”

Cục Tấy bỏ tay che mặt xuống, thô bạo bịt mắt Bút Chì, cố gắng hung ác nhưng giọng nói lại ngập tràn bất đắc dĩ “Cô bé bút ngốc nghếch, đừng có đáng yêu như vậy nữa. Anh không có cách kiềm chế mình đâu đó....”

Bút Chì: “@_@ Hả, xin lỗi anh! Lần sau em sẽ chú ý không để mình đáng yêu nữa!”

Một Gọt Bút độc thân đi ngang qua, lặng lẽ phóng ánh mắt nguyên rửa tới: Cặp đôi ngu ngốc, mau mau kết hôn đi, đừng có mà đứng đây chiếu sáng lấp la lấp lánh chứ.

Sau khi được y tá đọc số thứ tự, Cục Tấy và Bút Chì đi vào phòng gặp vị bác sĩ Dao Lam nghiêm khắc

Bác sĩ Dao Lam dùng ánh mắt như tia X-quang nhìn Cục Tấy từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, rồi mới mở miệng “Cậu tới gọt em trai hả?”

Cục Tấy níu tay Bút Chì “...Phải”

Bác sĩ Dao Lam lại đảo qua Bút Chì “Cậu gọt tiểu JJ để cắm vào cô ấy à?”

Bút Chì mở to mắt “///@A@///!!!” Thăng thẳng quá đi!

Khói bay nghi ngút trên đầu Cục Tấy lập tức biến thành lửa giận “Thằng Dao điên độn, nói chuyện tôn trọng một chút!”

Nét mặt Bác sĩ Dao Lam vô cảm: “Cậu mới ngu dốt, bà đây là nữ.”

Cục Tấy “...Hả???”

Bác sĩ Dao Lam cũng không bực bội vì bị Cục Tấy coi thành đàn ông, nhìn Cục Tấy mặt đỏ tới mang tai, mới hít sâu một cái “Rốt cuộc có phải dùng để nhét vào cô ấy hay không? Vấn đề này rất quan trọng.”

Mặt Cục Tấy đỏ thẫm như búng ra máu, bàn tay của Bút Chì vốn đã bị nắm chặt nay lại bị siết chặt hơn, anh trịnh trọng nói: “Ừm”

“Rất tốt” Bác sĩ Dao Lam cúi đầu loay hoay ghi chép “Vây hang động của cô ấy lớn bao nhiêu, sâu bao nhiêu, anh có thể trả lời không?”

Mặt Cục Tấy lại xấu hổ cháy phừng phừng: “... Hỏi, hỏi cái này làm gì?”

Bác sĩ Dao Lam mặt không biểu cảm nghi hoặc: “Phản ứng này là thế nào? Chẳng lẽ cậu không biết?”

Cục Tấy lúng ta lúng túng cúi gằm không đáp thành lời

...Câu hỏi này, rốt cuộc nên trả lời thế nào nha?

Bút Chì thiếu dây thần kinh khó chịu nhìn Cục Tấy bị vật dụng khác gây khó dễ, cô ưỡn ngực tiến lên “Không cho phép cô nói Cục Tấy chẳng biết gì hết, anh ấy đã từng sờ...A!!”

Cục Tấy gắt gao che miệng Bút Chì, nét mặt kiêu ngạo tan thành trăm mảnh. Trong lòng thầm mắng “Ngu ngốc”, bên ngoài thì xấu hổ nói với bác sĩ “Vấn đề cô hỏi có liên quan gì đến... cái tôi muốn gọt?”

Bác sĩ Dao Lam trơ mặt tiếp tục đáp “Dĩ nhiên là có liên quan rồi. Em gái của cô ấy sâu thế nào, tôi làm cho cậu nhóc nhà anh dài thế nấy. Kích cỡ độ rộng bao nhiêu, tôi lại gọt cho nó lớn bấy nhiêu. Tóm lại, đảm bảo cho thân thể hai người xứng đôi vừa lứa, đến lúc đó hai vợ chồng chỉ việc nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống giường chiếu mỹ mãn mà thôi.

Chương 9: Chuyện tình Bút Long và Hồ Dán

Cuộc sống vợ chồng giường chiếu mỹ mãn cái gì...Vừa tưởng tượng thôi đã thấy xúc động rồi...

Trên đây chính là thế giới nội tâm của anh chàng thuần khiết, mới lớn.

Cục Tấy mạnh mẽ đi theo bác sĩ vào phòng phẫu thuật, đến lúc anh đi ra thì Bút Chì đã ngủ khò khò trên băng ghế dài.

Anh vừa mong đợi lại có chút uất ức đánh thức Bút Chì.

“Bút ngốc, dậy dậy. Chúng ta về nhà.”

Bút Chì: " → _ → ... (☉_☉)... (☉o☉) dài ghê!!!"

Cục Tấy “Đoàng” một tiếng, đỏ mặt gào “Ngu ngốc, nói nhỏ thôi!!!”

Mặc dù anh hơi ham hố gọt ra thẳng nhóc dài quá mức quy định, nhưng cô cũng đâu cần rộng lên như vậy. Toàn bộ các đồ vật trên hành lang đều nhìn về phía này hết rồi nè.

Vì né tránh ánh mắt của mọi người, Cục Tấy vội vàng kéo tay Bút Chì trốn sau một căn phòng nhỏ. Sau khi đóng cửa lại, Cục Tấy chưa kịp mắng Bút Chì, thì đã bị biểu hiện của cô chọc cho ìu xìu

Bút Chì sờ thẳng nhóc của anh, cảm thông: “Anh có đau không? Nó sưng như vậy anh có khó chịu không? Để em thổi giúp anh, phù...phù... (☉v☉) tốt hơn chưa ạ?

Cục Tấy "Vốn dĩ không sao... Nhưng bây giờ....”

"(☉v☉) thế nào?"

“Cứng rắn, trưởng đầu ...Bút ngu ngốc.”

Tuy rằng anh rất muốn làm một trận, nhưng tiểu JJ vừa gọt xong còn chưa bồi bổ chức năng phóng hoả. Cục Tấy nhướn mi nhìn chòng chọc Bút Chì một lúc lâu, anh bất đắc dĩ thở dài, nhỏ giọng: “Chúng ta...”

“Chúng ta hãy xem như chuyện hôm đó chưa từng xảy ra nhé.”

Trong căn phòng nhỏ chật đầy các loại thuốc men, một giọng nam quen thuộc xuyên qua đồng chai lọ thuỷ tinh truyền tới

Bút Chì ngây ngẩn: “Hình như... Là anh họ Bút Lôg.”

Bút Chì lôi Cục Tấy rón ra rón rén bước tới gần, núp phía sau tủ thuốc. Qua một chai thuỷ tinh nhỏ, cô nhìn thấy nụ cười tủm tỉm của Bút Lôg, giọng nói đầy hàm ý cương quyết, đối diện là cô Hồ Dán mặc áo blue trắng “Tôi đã suy nghĩ kĩ rồi, chuyện này tôi cũng có lỗi. Nếu tôi không cứng lên thì chuyện ấy cũng không xảy ra, tôi nghĩ cô cũng vô tình thôi đúng không?”

Hồ Dán mặt không biểu cảm: “Tôi cố ý”

Nụ cười dịu dàng giả tạo chết người không đền mạng của Bút Lôg cứng đờ: “Cô...”

Hồ Dán cau mày nhìn anh: “Bởi vì không nhớ tôi là ai cho nên mới tùy tiện làm rõ trách nhiệm à?”

Bút Lôg khó hiểu nhíu ấn đường “....Tôi, biết cô sao?”

Rõ ràng là một người xa lạ vừa mới quen. Rõ ràng mình không quan trọng gì trong cuộc đời anh ấy. Con người Hồ Dán chợt loé lên tuyệt vọng “Tôi biết là anh không nhớ mà. Không sao, thân thể anh thay anh nhớ là được rồi”

“...Hả? A!”

Hồ Dán đè Bút Long xuống đất, vặn mình mở nắp, đổ chất dịch trong suốt, phóng đăng ra. Chất lỏng lấp lánh rỉ xuống từ miệng chai, tí tách nhỏ vào lớp lông bù xù rối loạn của Bút Long

“Mùa hè nửa năm trước, bên bờ biển...” Ánh mắt Hồ Dán càng tối sẫm xuống, vừa cởi áo khoác trắng của mình vừa xoa đều lớp dịch ẩm ướt trên lông: “Anh đã dạy tôi cách đối diện với ánh mắt người khác, cũng chính anh nói gương mặt tê liệt của tôi rất đáng yêu, anh còn bảo sẽ ở bên cạnh tôi cho đến khi tôi dừng cảm mới thôi....”

Mặt Bút Long đỏ bừng, trợn mắt, há hốc mồm “Tôi có làm mấy chuyện đó sao?”

“Thôi, anh quên tôi cũng không sao. Đẳng nào thì... cơ thể anh cũng nhớ.” Hồ Dán thản nhiên đáp, tỏ vẻ chẳng mấy quan tâm. Thân bình chậm rãi áp tới. Sau đó...năm đầu Bút Long lên, đâm vào miệng chai ngập nước

“A!”

Giây phút đầu Bút Long ma sát vào miệng chai, cảm giác thoải mái làm cho tiếng rên rỉ của Bút Long không kiềm được tràn ra khỏi môi.

Hồ Dán híp mắt, cắn răng, mệt mỏi dùng sức động thân: “Rõ ràng đã đồng ý với tôi, vậy mà ngày hôm sau đã biến mất không để lại dấu vết. Rõ ràng là đã đồng ý với tôi , thế mà còn dám cùng cô gái khác sống hạnh phúc. Thậm chí còn vì cuộc sống giường chiếu của cô ta mà đến tìm tôi. Anh cho rằng tôi là điểm du lịch tham quan miễn phí sao? Anh thích thì đến chán thì đi, muốn làm gì thì làm hả? Xin lỗi... Lần này, tôi nhất định, tuyệt đối không buông tay.”

Tuy rằng bị ép buộc làm chuyện xấu hổ này nhưng Bút Long không thể chối bỏ khoái cảm của mình. Anh nhích cán bút, chăm chú nhìn sự tuyệt vọng nặng nề trong đôi mắt gần trong gang tấc của Hồ Dán. Trái tim bỗng dâng lên một cảm xúc quen thuộc kì quái.

Tựa như trái tim bị ngâm trong nước chanh. Chua xót, đau rát.

Bút Long thở hỗn hển, do dự mở miệng “Thật ra thì...”

Hồ Dán hé môi, 1 giọt chất lỏng nhờn theo miệng bình chảy xuống
“Dù anh nói gì, tôi cũng sẽ không bỏ ra.”

Nói xong, cô cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên môi Bút Long

Miệng bị bịt kín, hai tròng mắt Bút Long tràn đầy tình dục, mê mang:
“A...Không phải...Tôi không nói cái đó...”

Chỉ là... Tôi chợt nhớ đến chuyện nửa năm trước

Mùa hè nửa năm trước, ở bãi biển tôi từng bị đẩy xuống nước. Lúc tỉnh lại, thì không nhớ gì cả, ngay cả chính mình là ai cũng không biết. Dù vậy nhưng tôi vẫn lặp đi lặp lại một cái tên

“Tiểu Hồ Dán...”

Tôi... Dường như đã bị mất đi một đoạn trí nhớ rất quan trọng, có liên qua đến “Tiểu Hồ Dán.”

Chương 10: Cùng Play trong truyền thuyết.

“A.....”

Bút Chì giương đôi mắt to nhìn chăm chăm khung cảnh quuyền rũ không xa. Khuôn mặt không có một chút thẹn thùng, ngược lại còn biến thành trắng bệch.

Cô nhớ lại ngày hôm đó, chàng trai cô thích nhất cùng người chị cô yêu thương nhất cũng làm như vậy dưới ánh trăng. Cô biết chị gái đang bảo vệ mình, nhưng lại không thể nào chấp nhận chuyện hai người quan trọng nhất thật sự xảy ra quan hệ sau lưng mình. Lúc đó, hình ảnh gương mặt người đàn ông vừa hung dữ vừa cười đầy yêu thương, chị cô lại đau khổ giữa đã khắc sâu trong tâm trí của cô.

Bởi vì thích, cho nên mới giãy vò lẫn nhau, thống khổ rồi lại giãy giụa.

Cô không có quyền lên án họ...

Hai người họ rõ ràng thích nhau, nếu không phải vì quan tâm đến cảm xúc của cô, chị ấy đã sớm ở bên Bút Bi rồi. Từ nhỏ cho đến lớn, đó là lần đầu tiên chị cô thích một người đàn ông.

“Này, em đang nghĩ gì đấy?”

Bút Chì chợt cảm thấy tay đau nhói ở cổ tay, cô thất thần ngẩng đầu lên, thấy Cục Tẩy đang tức giận yết hầu chuyển động: “Em lại nghĩ đến tên Bút xấu xa kia đúng không? Anh không cho phép, không cho phép em nghĩ tới hắn, em nghe không?”

Ở gần đó, Bút Long và Hồ Dán vẫn đang mạnh mẽ hoạt động gây ra âm thanh rất lớn. Bút Chì mếu máo, đôi mắt long lanh nước: “Em đâu nghĩ tới

anh ta. Em nghĩ nếu chị và Bút Bi ở bên nhau thì rất tốt. Em cũng không muốn mình quan tâm nhiều nữa, nhưng em...”

Bút Chì ra sức lắc đầu, nước nở túm lấy tay áo Cục Tấy: “Nhưng em không làm được. Chỉ cần nhìn thấy Bút khác làm chuyện đó, em thấy rất khó chịu. Chúng ta đi thôi, em muốn... em muốn về nhà.”

Cô nói xong liền quay về phía cửa, nhưng lại bị bàn tay đang nắm cổ tay mình mạnh mẽ kéo trở lại. Bút Chì ngạc nhiên quay đầu, thì thấy Cục Tấy nhanh chóng giẫm lên một hộp thuốc, vì vậy cao hơn Bút Chì, sau đó kéo cô vào lòng.

“....A?”. Một giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt mở to của Bút Chì. Cô ngửi thấy hương hoa quả nhẹ nhàng trên người Cục Tấy, đột nhiên không hiểu chuyện gì chỉ có thể kêu lên một tiếng.

Vai cô bị giữ chặt, Cục Tấy dè thấp giọng nói bên tai cô: “Anh nói anh không cho em nghĩ tới hẳn, em chỉ có thể nghĩ về tôi, chỉ có thể nghĩ tới một mình tôi!”

Vừa dứt lời, Cục Tấy ôm chặt Bút Chì vào lòng, mạnh mẽ lấp kín môi Bút Chì.

Ngón tay Cục Tấy mang theo lửa, như đang kiểm tra, quen đường quen nẻo men theo thân Bút Chì trượt xuống, rút ngòi chì của cô ra rồi ném sang bên, sau đó mạnh mẽ đâm vào lỗ nhỏ của cô.

“A!” Bút Chì bị đau cắn môi, nhưng lần này cô không khóc, cũng không giãy giụa, chỉ vô thức bám lấy cánh tay Cục Tấy như dây đăng mềm mại quấn quanh gốc cây đại thụ, “...Cục Tấy, em đau quá.”

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, nghe thấy cô kêu đau, Cục Tấy dần lại ngừng lại động tác thô bạo, cố gắng kiềm chế lại cơn tức giận, đầu hàng mở miệng:

“... Vì vậy, cho nên em ghét anh sao?”

“Không...” Bút Chì lắc đầu trên vai anh, “Em không có lý do gì để ghét anh. Em luôn hèn nhát, lại làm mọi việc thêm phức tạp. Cục Tấy.. ngoài chị, chỉ có anh là người không ghét em, đối xử tốt nhất với em.”

Cục Tấy như sững người lại. Anh cảm thấy có thứ gì đó mềm mại đang hóa giải cơn tức giận của mình. Qua một lúc lâu, Cục Tấy mới ôm chặt Bút Chì, giọng khàn khàn đầy hối hận: “Rất xin lỗi... là lỗi của anh. Anh biết rõ... em là người khó chịu nhất. Anh là đồ ngu ngốc. Hãy tin anh, sau này anh sẽ không, thật sự không bao giờ làm vậy nữa.”

Chương 11: Nam bút xuất thân danh giá, sao có thể không có vị hôn thê

Bút Chì ra sức gạt đầu, giọt nước mắt từ đôi mắt vốn khô héo lăn dài trên má: “Không...Tại em đã sai. Em thực sự rất ngu ngốc. Rõ ràng đã nói muốn quên đi, nhưng... Thành thật xin lỗi, Cục Tấy. Xin lỗi anh.”

Cục Tấy một tay ôm Bút Chì, một tay khác đang cố kiềm chế động tác ở lỗ nhỏ của cô. Gần đó, có tiếng Bút Long gầm nhẹ và tiếng Hồ Dán rên rỉ. Anh cố gắng làm động tác nhẹ nhàng nhất có thể, cẩn thận châm lửa, rồi lại chậm rãi xoa dịu. Cậu nhỏ vừa mới gọt xong căng cứng vô cùng khó chịu, nhưng anh cắn răng đưa bả vai mình đến gần miêng Bút Chì, để cô cắn khi không nhịn nổi tiếng kêu. Có điều anh đã xem nhẹ cậu nhỏ vừa mới gọt của bản thân, cho tới khi Bút Chì bật ra tiếng nỉ non yếu ớt, thân bút động thêm vài lần nữa, ngón tay anh cũng dính than chì của Bút Chì, Cục Tấy mới rút ngón tay ra, thở nhẹ một hơi rồi dịu dàng ôm lấy Bút Chì.

“Đừng khóc, cô gái ngốc nghếch. Có anh ở đây rồi.”

Cho đến khi tỉnh táo lại, Bút Chì cũng không hiểu mình vừa trải qua chuyện gì. Cô chỉ nhớ mình cảm thấy không khỏe, căng chặt, như có dòng điện chạy qua cơ thể, rồi lại cảm thấy như có một cơ khoái cảm dâng lên như thủy triều.

Tuy Bút Chì không hiểu đã có chuyện gì xảy ra, nhưng khi Cục Tấy cau mày đau lòng công cô đến bệnh viện, gối đầu lên lưng anh, cô cảm thấy thực sự rất an toàn. Cảm giác đó giống như khi cô vẫn còn là một thân cây, an tâm vươn mình giữa rừng rậm đón ánh nắng mặt trời ấm áp và những làn gió dịu dàng.

Đến trước cửa bệnh viện, Cục Tẩy đứng lại. Một cô gái không tìm không phổi như Bút Chì cũng cảm giác được khí lạnh tỏa ra từ người anh. Cô rướn người, nhìn ra đằng trước, thấy chị cô ngồi trên mặt đất, xung quanh có một ít vụn than chì, trong khi đó, Bút Bi đang mở cửa chiếc xe đồ chơi đặt tiền đồ trước cửa bệnh viện, ôm lấy một bút khác đi qua trước mặt chị cô.

Hai mắt chị đỏ bừng, quật cường cắn môi, gương mặt Bút Bi ngả ngón, cười nhếch mép đầy khinh miệt và khiêu khích.

Bút Chì trượt từ trên lưng Cục Tẩy xuống, ngơ ngẩn nhìn dóng bóng đi xa dần của Bút Bi, thấy anh ta đang cười cùng bút kia. Dù là vóc dáng hay diện mạo, hai kẻ đó đều rất xứng đôi.

“Bút nữ khi này cũng bị anh chơi qua rồi?”.

“Vậy thì sao, em ghen à?”

“Em ghen làm gì. Ai chẳng biết anh đã có vị hôn thê. Vậy nên em cũng chỉ cùng anh yêu đương chơi thôi”.

Bút Bi hơi nghiêng đầu, có vẻ đang lơ đãng quan sát người đi đường, khóe miệng anh ta khẽ nhếch. Bóng dáng hai người càng lúc càng xa.

“Này.” Cục Tẩy dùng lực rất mạnh nắm lấy tay Bút Chì, nhưng giọng nói kiềm chế như sợ dọa đến cô. “Đừng nhìn hấn ta nữa. Không cần quan tâm gã bút xấu xa đó... Chị em, chị em còn đang ngã ở đằng kia kia.”

“...Chị.” Bút Chì như người trong mộng được đánh thức, tránh tay Cục Tẩy, lao đảo chạy về phía Bút Chì Bấm. “Chị, chị bị làm sao vậy?”

Bút Chì Bấm mỉm cười nhìn Bút Chì đang chạy tới, hai mắt đỏ hoe, gọi cô với sự vui mừng, như chị gái chờ đưa em gái bướng bỉnh của mình quay về: “Em đã về rồi.” Nói xong ngón tay chị chỉ xuống mặt đất: “Em nhìn

xem, chị đã mua cho em loại than chì em yêu thích nhất... Chị đã thử một chút, hương vị rất được đó.”

Bút Chì giật mình nhìn Bút Chì Bấm: “Chị... chị đang khóc.”

“Chị khóc à?” Bút Chì Bấm đưa tay lau mắt, quả nhiên thấy ướt nước. Chị không quan tâm, vừa cười vừa đứng lên, “Em gái ngốc, chị có khóc đâu.”

Ở cửa bệnh viện Bút đến Bút đi, nước mắt Bút Chì Bấm tuôn như mưa dọc theo thân bút.

“Thật mà, chị không khóc.”

“Là do than chì... Vì than chì khó ăn quá.”

“Khó ăn làm... chị rơi nước mắt.”

Chương 12: Bút Bi bá đạo yêu cô

Bút Chì và Cục Tẩy đứng trước hộp bút. Cô nhìn anh cau chặt chân mày mà cảm thấy khó chịu.

“Cục Tẩy, anh về đi... chờ tâm tình chị tốt hơn, em lại đến tìm anh.”

Cục Tẩy nhìn cô thật lâu, nét mặt thâm trầm của anh cực kì phức tạp và kì quặc. Anh nhìn chăm chăm cô một lúc mới không nhìn được, đè nén giọng nói hỏi cô: “Cô gái ngốc nghếch, em phải hứa sẽ đến tìm anh đấy?”

Bút Chì gật đầu thật mạnh: “Em nhất định sẽ đến, dù sao anh cũng là...” Nói đến đây, cô nhút nhát không chịu nói tiếp nữa.

Cục Tẩy đột nhiên nắm lấy tay cô, bao lấy trong bàn tay mình: “Nói tiếp đi, đối với em anh là gì?”

“A?” Bút Chì ngay lập tức đỏ mặt, “Em không biết nên hình dung như thế nào. Anh là...là...”

Cục Tẩy kiểm chế bản thân không làm cô đau: “... Là gì? Em mau nói đi. Anh nhất định phải nghe em nói xong.” Giọng anh vô cùng vội vàng, Bút Chì chỉ biết cắn môi.

“Anh là... là người đàn ông của em!”

Trong nháy mắt, gương mặt Cục Tẩy thả lỏng xuống, giống như là vui sướng. Nét mặt đó làm Bút Chì cảm thấy rất thoải mái, làm cô cứ nhìn ngây ngốc.

“Ai nha, xấu hổ quá đi thôi. Anh mau về đi!”

Nói xong Bút Chì liền đẩy Cục Tẩy đi. Cục Tẩy bị đẩy đi lại không giờ giọng mắng cô như lần trước, vì chính anh cũng mơ màng bởi câu nói của cô.

“Ngu ngốc, đừng đẩy nữa... anh đi ngay bây giờ.”

Cục Tẩy lại nhìn xung quanh, thấy có một cái bậc hơi cao chút. Anh kéo cô qua đó, leo lên rồi mới nhón chân hôn cô.

“Cô gái ngốc nghếch, đừng có quên chính lời em nói, anh là người đàn ông duy nhất của em.”

“Em biết rồi. Anh mau đi nhanh lên...”

Cho đến khi Cục Tẩy lưu luyến từng bước đi mất, Bút Chì thất thần chỉnh lại vỏ bút. Nhưng sau khi quay lại hộp bút, thấy Bút Chì Bấm đang lặng lẽ ngồi thu mình trong một góc, Bút Chì bỗng cảm thấy mất đi sự ấm áp.

Bút Chì Bấm nhìn cô: “Em đều biết hết.. Có đúng không?”

Bút Chì nhìn xuống nói: “...Đúng. Hôm đó, em đã nhìn thấy.”

Bút Chì Bấm khẽ cười một tiếng, vẫy vẫy tay với Bút Chì. Bút Chì đi qua chỗ chị rồi ngồi xuống, Bút Chì Bấm xoa đầu Bút Chì hỏi: “Em có trách chị không?”

Bút Chì lắc đầu: “Em không trách chị, nhưng em cũng không muốn chị và Bút Bi ở bên nhau.”

Bút Chì Bấm khựng lại: “Chị biết. Bởi vì anh ấy là người em thích, chị chưa từng có ý định...”

“Không phải thế!” Thấy chị hiểu nhầm ý mình, Bút Chì dùng sức lắc đầu, “Em và Cục Tẩy đã ở bên nhau. Em không hy vọng chị ở bên Bút Bi là

vì, vì...”

“Vì anh ấy có vị hôn thê?”

“..Chị... Chị biết sao?”

Bút Chì Bấm nhấp môi cười khố: “Chị biết, cái gì chị cũng biết. Bởi vì chị biết anh ấy có vị hôn thê nên mới không muốn anh nhúng chàm em. Vì vậy mới ngu xuẩn làm giao dịch với anh ấy. Nhưng bây giờ, biết thì sao chứ...”

Bút Chì hơi hé miệng nhìn Bút Chì Bấm.

Bút Chì Bấm đưa một tấm thiệp mời cho Bút Chì.

“Em nhìn đi, đây là thiệp mời anh ấy đưa cho chị. Tối mai là tiệc đính hôn của anh và vị hôn thê. Anh ấy yêu cầu chị đi. Nếu không đi...anh ấy sẽ phá hủy nhà của chúng ta, phá hủy hộp bút này.”

“..Tại sao anh ta làm vậy...”

“Chị không biết.” Bút Chì Bấm lắc đầu. “Chị xưa nay vẫn không biết trong lòng anh ấy nghĩ gì. Rõ ràng mấy hôm trước còn dẹp hết công việc sang bên giúp chị tìm em khắp nơi, nhưng vừa rồi thấy anh họ cầm tay chị, anh ấy cười lạnh lùng nói chị là bút nữ dơ bẩn...”

Bút Chì nắm chặt ngón tay: “Anh ta dựa vào đâu nói chị như vậy!”

“Anh ấy nói anh ấy nhất định có bệnh nên mới tốn bao nhiêu thời gian bên người chị như vậy.”

Bút Chì vội nhìn chăm chăm Bút Chì Bấm: “Tại sao chị không giải thích, chị? Nói với anh ta đó là anh họ mà thôi...”

“Giải thích?” Bút Chì Bấm như nghe được chuyện gì nực cười lắm, trên môi cười bi thương, “Anh ấy đã nghĩ về chị như vậy, chị còn cần giải thích cái gì?”

Chương 13: Tôi là máy xúc xịn nhất quả đất

Rõ ràng trong lòng không muốn đi dự tiệc đính hôn của Bút Bi, nhưng vì bị anh uy hiếp, Bút Chì Bấm không thể không thay vỏ bút mà cô em Bút Chì chọn cho mình, sau đó khăng khăng chọn cho Bút Chì một vỏ bút đẹp đẽ. Rồi hai chị em cùng nhau đến tiệc đính hôn.

Tiệc đính hôn vô cùng long trọng. Hàng trăm chiếc xe đồ chơi đắt tiền đỗ trước nơi tổ chức tiệc là cửa hàng văn phòng phẩm, các nhân vật nổi tiếng trong thế giới bút đều xuất hiện, có cả các nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh như Bút Màu Nước và nữ minh tinh Bút Xóa. Trên bàn tiệc là các nguyên liệu được nhập từ nước ngoài như mực nước và ngòi chì, ngay cả những người sợ béo còn được chuẩn bị nước sôi để nguội đựng trong mâm thủy tinh, tỏa sáng rực rỡ dưới ánh đèn.

Dưới ánh mắt thâm ý của mọi văn phòng phẩm, Bút Chì Bấm bước vào hội trường.

Hai ngày trước, lòng Bút Bi nóng như lửa đốt muốn chị vui vẻ một chút, còn đưa chị đi dự party. Khi đó, anh giới thiệu với mọi người chị là người phụ nữ của anh. Thế mà hôm nay anh lại đính hôn với người khác, mà chị còn không biết xấu hổ đến dự lễ. Chắc chắn sẽ có rất nhiều người lấy điều này ra làm trò cười đây.

Cho nên mọi người mới nhìn cô, bọn họ chờ xem kịch vui.

"Chị, chúng ta đến góc nào đứng đi."

Bút Chì Bấm trầm mặc hai giây rồi lắc đầu.

"Không."

Chị muốn đứng ở nơi gần anh nhất, nhìn anh trao nhẫn đính hôn với cô gái khác. Chỉ có như vậy, chị mới có thể hoàn toàn hết hi vọng, nhắc nhở chính mình rằng không thể yêu người đàn ông này.

Đúng vậy, chị thừa nhận, chị thật sự đã yêu anh.

Từ khi Bút Chì bỏ đi, anh không những không thừa cơ hãm hại người khó khăn, mà còn nhẫn nại để chị đánh, thậm chí đều nhận lỗi về mình khi chị khóc lớn, lúc anh ôm chị vào lòng, chị đã yêu anh mất rồi.

Buổi sáng hôm đó trời rất lạnh, chị không kịp mặc thêm quần áo đã lao ra cửa, lạnh tới mức không ngừng run cầm cập. Anh xuất hiện trước mặt chị với chiếc xe đồ chơi, gương mặt tối sầm không nói lời nào, cởi vỏ bút của mình choàng lên người chị rồi ôm chị vào lòng.

Chị khóc lóc dùng miệng cắn vỏ bút đặt tiền trước ngực anh: "Là lỗi của chúng ta! Từ bé Bút Chì chưa bao giờ đi xa nhà! Chẳng may con bé bị lạc thì sao đây, chúng ta có lỗi với nó mà..."

"Đừng khóc, không phải lỗi của em. Tất cả là lỗi của anh" Anh ôm chặt chị vào ngực, khẽ hôn lên đầu bút chì: "Đừng khóc, anh sẽ tìm cô ấy. Chúng ta nhất định sẽ tìm được Bút Chì. Đây là lỗi của anh, không liên quan đến em..."

Ngày đó, không ngờ anh vô cùng kiên nhẫn, hết lần này đến lần khác nhắc lại câu nói đó, cùng chị đi đến các nơi mà Bút Chì có thể đi. Cuối cùng anh đưa chị về nhà, để đỡ chị ngủ còn gượng gạo hát mấy câu.

Lúc ấy, chị đã bắt đầu yêu anh rồi.

Thế nhưng, chị vất vả thừa nhận tình cảm của mình với anh, anh lại trở thành người đàn ông của cô gái khác.

"... Chị khóc à?"

Giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại của Bút Chì vang lên bên tai, Bút Chì Bấm sờ lên mặt mình. Từ trong hồi ức trở lại hiện thực, thì thấy tiệc đính hôn đã bắt đầu. Trong khi Bút Xóa hát ca khúc trữ tình, Bút Bi mặc váy bút kiêu tây, đứng trên sân khấu với một cô gái có khí chất cao quý.

“... Đó là, Bút Mực?”

Nước mắt chợt rơi khiến mắt chị mờ đi. Chị cũng không còn nghe rõ Bút Chì nói gì nữa, cũng không nhìn rõ nét mặt trên sân khấu của Bút Bi. Chị chỉ biết rằng, giây phút chị nhìn lên, tựa như tâm linh tương thông, cách nhiều người như vậy, Bút Bi cũng đang nhìn về phía này.

Đột nhiên chị không muốn thấy... nét mặt hạnh phúc của anh.

Bởi vì tim... sẽ đau đến nỗi không có cách nào để thở nữa.

Lúc này Bút Chì Bấm mới biết rõ, khi anh ôm chị, chị sẽ không học được cách quý trọng, nhưng khi chị nhận ra mình mất anh rồi, chị mới biết mình yêu anh nhiều thế nào.

Không được...

Không được phá hỏng tiệc đính hôn của anh...

Bút Chì Bấm che miệng mình, mở to mắt, mặc cho nước mắt giọt lớn giọt nhỏ rơi xuống. Trong sự giật mình của mọi văn phòng phẩm, cuối cùng chị xách váy xoay người chạy ra khỏi khách sạn.

Anh không thuộc về chị...

Ngay từ đầu đã không thuộc về chị...

Đầu óc rối loạn hiện ra những lời nói này, Bút Chì Bấm khóc lóc chạy khỏi khách sạn, trong lòng gần như đã tuyệt vọng. Cho nên chị không để ý trước mắt mình là máy xúc đồ chơi.

Thân bút bỗng đau nhói, Bút Chì Bấm kinh ngạc mở to mắt, trong mắt không còn giọt nước nào nữa. Vỏ bút của chị bị va chạm, lỏng lẻo rời ra, bay trong không khí tựa như một bông hoa nở rộ.

Tiếng nói quen thuộc tràn đầy tuyệt vọng của bút nam vang lên bên tai chị.

“Bút Chì Bấm!!!”

Cuối cùng, chị chậm chạp khép hai mắt lại. Người la lên không thể nào là Bút Bi, anh đang đính hôn, anh không phải của chị. Ngay cả em gái cũng đã có người đàn ông của mình. Từ nay trở đi, chị chỉ còn một mình mà thôi.

Chương 14: Cứ việc lợi dụng tôi

Tất cả mọi người đều đuổi theo, cả lễ đường trở nên trống trải.

Bút Máy tắt di động chậm rãi bước ra ngoài, chợt thấy Bút Chì Bấm nằm trước cửa khách sạn, thân bút đã bị vỡ thành hai khúc, ruột chì vỡ thành từng đoạn nhỏ rải rác khắp nơi.

"Không được phép đến gần!"

Bút Bi trừng đôi mắt đỏ như máu gầm thét với những người đang vây xung quanh Bút Chì Bấm, anh cẩn thận nhặt tất cả mảnh ruột chì lên, dùng vỏ bút của mình bọc lại, sau đó cúi xuống ôm lấy Bút Chì Bấm, cắn răng bật khóc.

"Này, anh không đánh hôn nữa... Em tỉnh lại đi, anh không đánh hôn có được không?"

Bút Máy trầm mặc nhìn Bút Bi và Bút Chì Bấm, nghĩ một chút rồi cời vỏ bút của mình trùm lên người Bút Chì Bấm. Vì bị máy xúc đồ chơi đâm thành hai nửa, vỏ bút của chị cũng rơi từ trên người xuống.

"Tôi giúp anh gọi 111 rồi, xe cứu thương lập tức tới ngay."

Nói xong Bút Máy đứng lên, đi về phía các văn phòng phẩm đang vây xung quanh. Không phải không nghe thấy những lời xì xào bàn tán của họ,

cũng không phải không quan tâm chút nào, chỉ là những người ấy... không biết gì hết.

Vị hôn phu này... Chỉ là do cha mẹ ép tới mà thôi, những chuyện đính hôn vì lợi ích công ty cũng không ít. Dù sao chỉ là đính hôn thôi, sẽ không ai quan tâm đến suy nghĩ của cô. Mà ngoài Bút Dạ Dầu ra... cũng không có ai cô đặc biệt để ý. Cô cho rằng Bút Bi bản chất vốn phong lưu cũng nghĩ như thế, không ngờ hóa ra anh ta đã có người yêu, còn mời người yêu mình đến dự lễ đính hôn.

Cho nên... Không dám nhận tấm lòng chân thành của tên nhóc ấy, cô mới là người cần bã nhất ư?

Bút Máy đi qua đám người, cảm thấy hơi lạnh. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong đám đông ấy một đôi mắt quen thuộc, lạnh lùng, chán chường, và cả trống rỗng buông tha hết thảy. Bút Máy kinh ngạc, sau đó tỉnh táo nhìn lại lần nữa, nhưng người ấy đã quay đi, chỉ để lại bóng lưng hiu quạnh.

Gần như không suy nghĩ nhiều, cô lập tức đuổi theo.

Vì đang mang giày cao gót, người kia lại đi quá nhanh, cho nên dù có đuổi theo thế nào, Bút Máy vẫn không đuổi kịp được.

"Tên nhóc kia! Đứng lại cho chị!"

Người đó chợt dừng lại, quay đầu lại nhìn cô một cái, sau đó lạnh lùng đi nhanh hơn.

Trên chân rất đau, rõ ràng cô nên lập tức dừng lại và trở về cửa hàng văn phòng phẩm, nhưng không hiểu tại sao, khi nhìn rõ mặt cậu, cô lại không dừng được bước chân.

Cậu cầm đầu đi về phía trước, làm như hoàn toàn không nhìn thấy cô ở phía sau. Bút Máy lão đảo đuôi theo, đến khi đuổi đến ga tàu điện ngầm thì bỗng nhiên không nhìn thấy bóng dáng Bút Dạ Dầu đâu, cuối cùng cô đành phải ngẩn người đứng tại chỗ.

Không biết đã đứng bao lâu, một chiếc tàu điện ngầm âm âm đi qua.

Bút Máy mới nhận ra chân mình đã tê rần, giật giật ngón tay, chợt cảm thấy mắt mình cay xè.

Giọng nói của Bút Dạ Dầu cất lên từ phía sau, rất thấp, còn hơi khàn khàn: "Em chạy tới đây làm gì?"

Bút Máy quay người lại, thấy Bút Dạ Dầu đứng phía sau lưng cô, một nửa bóng người lộ ra dưới ánh đèn, một nửa ở trong bóng tối. Đã rất lâu cô chưa nhìn thấy cậu, cậu trong trí nhớ của cô và cậu lạnh lùng đang ở trước mắt chồng lên nhau, khiến cho cô gần như không nhận ra.

"Tôi nhìn thấy cậu... cho nên..."

"Ở trong lễ đính hôn nhìn thấy người trước kia theo đuổi mình, cảm thấy rất thiếu nợ, nên đuổi theo xin lỗi sao?"

Bút Máy hé miệng nhưng một câu cũng không thốt nổi thành lời, chỉ có thể nhìn Bút Dạ Dầu mặt không cảm xúc trước mặt, nghe giọng nói như không có gì xảy ra của cậu: "Nhưng mà chị Bút Máy à, em quên rằng tôi chỉ là một người nhỏ tuổi hơn em và không hiểu chuyện sao. Thứ cảm xúc cao thâm như áy náy, tôi không hiểu, cũng không muốn học cách nhận."

"..." Trong mắt Bút Máy lấp lánh giọt lệ, cô nhìn tên nhóc Bút Dạ Dầu mặc âu phục trước mặt, cảm thấy nhất định là mình bị ma ám, cho nên mới cảm thấy đau lòng như vậy, hơn nữa còn là đau đến cực điểm cũng không thể kêu lên thành tiếng.

"Nếu như không phải vì xin lỗi, thì chỉ vì vị hôn phu kia của em có người phụ nữ khác, cho nên muốn tìm tôi kể khổ, nhân lúc còn sớm trở về đúng không?" Bút Dạ Dầu nói rất chậm, nhưng giọng nói lạnh như băng, "Giúp em lau nước mắt, sau đó nhìn em trở lại bên người người đàn ông khác, tôi mệt mỏi rồi, nên cũng không muốn làm."

Cậu ấy hình như...hoàn toàn hiểu lầm mình rồi.

Cô không thể để cho cậu hiểu lầm mình được, mặc dù cô là người bỏ cậu nên không có tư cách giải thích, nhưng cô vẫn muốn nói cho cậu biết...

Bút Máy cố gắng mở miệng, một lúc sau mới tìm được giọng nói của mình: "Tôi... cảm thấy rất vui vì hôm nay cậu tới. Cho dù là đến từ biệt tôi, hay là muốn mang tôi đi, tôi cũng nhất định sẽ..." Cô dừng lại, nước mắt rơi xuống, "Cũng sẽ đồng ý đi cùng cậu."

Nói xong, cô cứng ngắc xoay người, đi về hướng cầu thang lên mặt đất.

Phía sau bao trùm sự trầm mặc quỷ dị, chỉ có thể nghe thấy tiếng tàu điện ngầm lao về phía xa. Bút Máy mở to mắt mặc nước mắt rơi xuống, không biết đi được mấy chục bước, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân "lộc cộc" dồn dập, một đôi tay siết chặt eo cô, kéo cô trở lại lồng ngực quen thuộc.

Bút Dạ Dầu ôm cô từ phía sau, giọng khàn khàn, hơi thở nóng bỏng phả vào má cô.

"Thật xin lỗi. Chị Bút Máy, thật xin lỗi" Cậu ôm chặt lấy cô, gục đầu vào nấp bút ngửi mùi của cô, "Em muốn thế nào cũng được, muốn tìm tôi kể khổ cũng được, tôi không thể nhìn em đi tìm thằng đàn ông khác, chỉ mình tôi có thể nhìn thấy tất cả khổ sở, tất cả yếu ớt của em mà thôi."

"Tôi..." Bút Máy níu chặt lấy đầu Bút Dạ Dầu, như tìm được nơi để dựa vào, mang theo tiếng nước nở, "Tôi thật sự... Không phải loại bút nữ như cậu nghĩ..."

"Là như thế cũng không sao." Bút Dạ Dầu khàn khàn nói, "Cứ việc lợi dụng tôi, bất kể em là dạng Bút nữ gì."

Chương 15: Chương này thật ảo...

Bút Bi yên lặng ngồi trên ghế dài bệnh viện, Bút Chì ngồi bên cạnh anh.

Trước kia cô luôn mơ đến nam thần, bây giờ nhìn lại chặt vật không còn giống trước, anh trầm mặc ôm vỏ bút của mình, bên trong là ruột chì đã gãy Bút Chì Bấm, ngón tay dùng sức dường như còn nghe được tiếng thân bút nhựa vỡ.

Bút Chì đã từng tưởng tượng có thể thân thiết ngồi chung một chỗ cùng nam thần như thế rất nhiều lần, nhưng bây giờ cô đã không còn cảm giác. Cô cắn chặt môi dưới, muốn gặp Cục Tẩy đến phát điên.

Muốn nhìn anh hung dữ nhú mày, muốn nghe anh kiêu ngạo lại rầy rà "Hừ", muốn được anh thô bạo lại dịu dàng ôm vào trong ngực, nói với cô rằng đừng sợ, có anh ở đây tất cả sẽ tốt thôi.

Nước mắt vô dụng rơi xuống, nhưng Cục Tẩy không có ở đây, cho nên sẽ không có ai giúp cô lau.

Bút Chì hít mũi một cái, lúc này cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ Dao Lam bước ra, mặt không cảm xúc nhìn Bút Chì với Bút Bi căng thẳng đứng lên.

Bác sĩ Dao Lam nói: "Ruột bút của cô ấy bị gãy, thân bút cũng bị vỡ làm hai đoạn. Bây giờ chỉ có một cách có thể cứu cô ấy."

"Cách gì?!"

"Cách gì?!"

Bác sĩ Dao Lam nhẹ nhàng nói ra: "Đổi ruột."

Bút Bi buông lỏng vỏ bút trong tay, ruột bút chì rơi đầy đất.

Anh không nhúc nhích, không biết qua bao lâu, Bút Bi mở miệng nói bằng giọng khàn khàn: "Lấy ruột bút của tôi đổi cho cô ấy đi."

Bác sĩ Dao Lam cau mày: "Anh đã thấy Bút Chì Bấm dùng ruột Bút Bi rồi à?"

"Vậy cô nói cho tôi biết! Cô muốn tôi làm như thế nào?!"

Bút Bi bất ngờ nổi giận, anh lùi một bước chán nản ngồi xuống, đau đớn nắm tóc: "Cô ấy không thể chết được, cho dù tôi chết cô ấy cũng không thể chết được, cô ấy nên vui vẻ sống ở trên đời này chứ không phải cứ như thế ra đi..."

"Vẫn còn có cách." Bút Chì mở to mắt lau nước mắt, bỗng nhiên hít mũi nói: "Tôi với chị ấy là chị em gái, tuy là bề ngoài khác nhau, nhưng chỉ cần làm giải phẫu...lấy ruột chì của tôi gọt nhỏ cho chị là được."

Bút Bi phút chốc nhìn về phía cô, đôi mắt tuyệt vọng thoáng hiện lên hi vọng.

Đôi mày đã cau chặt của bác sĩ Dao Lam lại càng chặt hơn: "Cô biết mình đang nói gì không? Bệnh viện đúng là có phẫu thuật gọt ruột bút cho phù hợp, nhưng rất có thể...sẽ mất mạng."

Nói đến chỗ này cô dừng một chút: "Tôi nhớ...Cô có bạn trai nhỉ? Cô quyết định như thế, anh ta có biết không?"

Bút Chì lắc đầu, rồi lại gật đầu, trước mắt mơ hồ, mũi chua xót.

...Anh không biết.

Hơn nữa, anh nhất định đang rất vui vẻ ở trong hộp bút chờ mình đi tìm anh ấy.

Bởi vì... Mình đã nhận lời, cũng đã nói, anh là bạn trai của mình.

Anh không biết gì cả.

Thật sự cô thấy nhớ anh. Rất nhớ rất nhớ.

Trong giây phút kí tên đồng ý phẫu thuật, Bút Chì bật khóc rất to. Mặc dù cô nhát gan nhưng lại không sợ chết, cô chỉ sợ không còn được gặp lại anh.

Cục Tẩy của cô, người đàn ông của cô.

Từ đầu đến cuối Bút Bi không nói một câu. Cổ họng khô khốc. Anh muốn ngăn cản, nhưng cũng không muốn ngăn cản. Anh biết, sau này Bút Chì Bấm tỉnh lại sẽ hận anh, bởi vì anh đã làm chuyện tổn thương đến em gái của cô.

...Như thế cũng không sao hết, chỉ cần cô còn sống thôi.

Đèn phòng phẫu thuật sáng lên, Bút Bi yên lặng đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật. Trong hành lang vang lên tiếng bước chân rõ ràng dồn dập.

Bút Bi quay đầu lại, ánh mắt không có tiêu cự, chỉ thấy Cục Tẩy xuất hiện cuối hành lang tay xách một túi than chì. Anh bước đến trước mặt Bút Bi, ánh mắt hung ác, giọng nói có phần run rẩy: "Bút Chì đâu?"

Bút Bi yên lặng nhìn anh, không nói gì.

Cả người Cục Tẩy đều run lên "...Cô ấy nhất định là không ăn uống tử tế. Bút Chì đâu, có phải cô ấy lại trốn...rồi lên khóc nè?"

Bút Bi khẽ hé môi: "Cô ấy ở phòng phẫu thuật làm phẫu thuật đổi ruột. Rất có thể...không tỉnh lại nữa."

Ngón tay Cục Tây hơi buông lỏng, túi than chì rơi “bộp” một tiếng xuống đất.

Bút Bi còn muốn nói thêm, thì Cục Tây đã dấm một cú vào khoe miệng anh.

Một người đàn ông hung dữ gần như khóc đến xé tim xé phổi.

“Dựa vào cái gì mà người quan trọng nhất của anh phải đổi lấy người tôi yêu nhất? Tôi không thể mất đi cô ấy, cô ấy đối với tôi mà nói quan trọng hơn cả tính mạng, anh có biết hay không?!”

Chương 16: Đã lâu không gặp, em luôn trong lòng tôi

Ngoại truyện: Cục Tấy

Đối với anh, cô còn quan trọng hơn cả sinh mạng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Bút Chì, Cục Tấy chưa nhận ra được điều này.

Khi ấy, anh chỉ là sản phẩm không đạt chất lượng của xưởng chế tạo văn phòng phẩm cho nên không thể xuất xưởng.

Tại sao lại vậy chứ.

Cục Tấy nện một quyền thật mạnh lên máy kiểm tra chất lượng, vụn tấy từ trên ngón tay rơi xuống, nhưng anh nghiêng rằng, tuyệt vọng quên cả cảm giác đau.

Rõ ràng anh nỗ lực nhiều hơn người khác. Mỗi ngày đều chăm chỉ rèn luyện cơ bắp với mong muốn trở thành Cục Tấy xuất sắc nhất. Tại sao giờ đây, cửa hàng văn phòng phẩm lại từ chối anh chỉ vì anh quá xuất sắc?

Anh không thèm chấp loại cửa hàng văn phòng thấp kém này!

Sau đó, anh cùng những văn phòng phẩm bị lỗi khác hợp thành một nhóm quây với nhau, làm rất nhiều việc mà anh cũng không hiểu tại sao anh lại làm. Bọn họ chặn những văn phòng phẩm sắp xuất xưởng, đe dọa những người ấy, nếu có ai dám phản kháng, thậm chí anh và đồng bọn sẽ đối phó bằng biện pháp bạo lực.

Tại sao bọn họ lại bị đối xử như vậy. Nếu bọn họ đã không được xuất xưởng, bọn họ sẽ khiến những văn phòng phẩm may mắn kia phải chịu nỗi đau khổ và tuyệt vọng giống như họ.

Quậy phá càng nhiều, anh càng cảm thấy trống rỗng. Càng trống rỗng, anh lại càng không nhận được mà tiếp tục quậy phá với bọn họ.

Rồi một ngày giống như mọi ngày, anh gặp Bút Chì. Một gã Bút Màu Nước bị lỗi vụng trộm mở thùng văn phòng phẩm để Cục Tẩy nhả vào. Tuy mặt anh có vẻ hung dữ, nhưng do thường xuyên tập luyện thể chất, anh rơi xuống mà không gây ra chút tiếng động nào.

Các văn phòng phẩm đều đang ngủ say, Cục Tẩy cười trào phúng. Tay trái anh lấy ra một chuỗi pháo, tay phải quẹt một que diêm.

“... Anh là ai? (☉o☉) Hình như tôi chưa từng gặp anh bao giờ?”

Bất ngờ nghe thấy giọng nói của cô, Cục Tẩy sợ tới mức suýt đốt luôn tay mình. Anh luống cuống dập tắt lửa rồi quay đầu lại. Anh thấy một Bút Chì đang đứng sau lưng mình, vẻ mặt nghi ngờ nhưng mơ màng.

...Chẳng lẽ cô không nhìn thấy anh cầm pháo sao? Thật là một bút nữ ngu ngốc.

Cục Tẩy nhướng mày, giơ pháo trong tay lên, cố ý hung dữ trừng mắt với cô: “Tôi là văn phòng phẩm lỗi, tới làm chuyện xấu.”

Cô nên hoảng sợ mới phải... Nếu sợ thì đừng có trưng ra bộ mặt ngây thơ làm người khác không thoải mái ấy. Anh nhìn gương mặt cô mà trong lòng bức bối, bức bối đến nỗi muốn bắt nạt cô phát khóc.

Nhưng Bút Chì vẫn giữ nét mặt ngơ ngác. Anh bị nhìn chăm chăm mà không hiểu sao mặt nóng lên. Đáng ghét... Thân thể anh cứng đờ, mặt cũng nóng phồng theo. Bút nữ ngu ngốc này...

“Tôi hiểu rồi!” Bút Chì bỗng nhiên dấm tay phải vào lòng bàn tay trái một cái thật mạnh như hiểu ra vấn đề: “Anh là Cục Tẩy. Chị tôi nói rồi, mỗi

một cây bút đều cần ghép đôi với một cục tẩy. Anh ở đây là muốn cùng ghép đôi với tôi!”

Ghép đôi...

“Phùng” – Mặt Cục Tẩy chuyển màu đỏ hồng rồi như bốc hỏa. Ngốc, ngốc quá! Cô gái ngốc nghếch! Thật sự quá ngốc, Anh vừa nghĩ vừa che mặt, sao lại dễ dàng... nói ra câu ấy như vậy.

Anh bất đắc dĩ nghiêng răng nghiêng lợi. Dù cho cô ta vừa gặp đã yêu anh thì cũng nên rụt rè một chút chứ! Anh là văn phòng phẩm xấu xa, rất có thể làm chuyện xấu với cô mà... Anh chính là loại bút rất xấu xa đấy! Càng nghĩ anh càng cắn chặt răng.

“Sao anh không nói gì... Vậy, ghép đôi là làm như thế nào?” Bút Chì gãi đầu, ngu ngơ kéo kéo bao bì nilon của Cục Tẩy, “Hình như chị từng nói, đó là việc khiến con người thoải mái, làm chúng ta có cảm giác rất an toàn...”

...Cô nàng này hết thuốc chữa rồi. Cục Tẩy đỏ mặt nghiêng đầu nghĩ: Bút nữ ngu ngốc này muốn cùng anh ghép đôi đến vậy sao? Mặt Cục Tẩy lại dâng lên sự đau đớn sâu sắc. Nhưng anh là phế phẩm không đạt chất lượng, cô ấy sao lại vừa thấy anh đã yêu được chứ?

Thực sự đại dột hết thuốc chữa...

Lúc đó, ngoài thùng giấy vọng tới tiếng huýt sáo của Bút Màu Nước. Tuần tra đang tới!

Cục Tẩy cắn răng cất pháo vào túi, nhìn Bút Chì lần cuối cùng, rồi xoay người bò ra ngoài. Bút Chì cố chấp kéo bao bì nilon của Cục Tẩy: “Anh phải đi sao?”

Cục Tẩy vẫn tiếp tục bò ra ngoài thùng giấy: “Đúng”

Bút Chì: “Tôi sẽ ở cửa hàng văn phòng phẩm đợi anh. Ngày mai, tôi sẽ được chuyển ra ngoài. Khi nào thì anh tới vậy?”

Cục Tấy: “.....”

Cục Tấy định nói với cô rằng có lẽ cả đời anh đều không có cơ hội đến cửa hàng văn phòng phẩm. Nhưng anh há miệng thì nhận ra mình không nói nên lời.

“Cục Tấy, ra đây mau lên!” Bút Màu Nước ở ngoài thấp giọng thúc giục. Cục Tấy hít vào một hơi, nghiêng răng tránh khỏi tay Bút Chì: “Tôi không biết.” Qua hai giây, anh khàn khàn hỏi: “...Cô có thể chờ tôi sao?”

Bút Chì gật đầu thật mạnh.

“Có chứ! Nhất định anh phải đến nhé!”

“...Được.”

Cục Tấy dùng một tay che gương mặt ửng đỏ, cả người bốc hơi nóng bò ra ngoài.

Ngoài xưởng, hoa trong bồn nở xinh đẹp, dưới ánh trăng như là mơ vậy.

Bút Màu Nước: “... Cục Tấy, sao cậu cứ cười ngây ngô vậy.”

Cục Tấy đỏ mặt chỉ tay về phía những bông hoa: “Cậu nhìn xem, những đóa hoa màu hồng phấn đó thật xinh đẹp.”

Bút Màu Nước: “.....” Thật đáng sợ. Gương mặt luôn mang vẻ hận thù của Cục Tấy đang cười!

Buổi tối, Cục Tấy không đi với Bút Màu Nước về tụ tập cùng các văn phòng phẩm bị lỗi khác, mà tự đi một lối khác. Đến đồng rác, anh tiện tay

vứt dây pháo vào.

Không cần nữa...

Tuy từ lâu anh không còn ôm ấp hy vọng gì với hiện thực, nhưng bây giờ anh muốn mình biến thành văn phòng phẩm loại tốt.

Lần gặp mặt tiếp theo là thật lâu về sau. Cục Tẩy đã tẩy đi rất nhiều chữ sai một cách thô bạo để làm giảm kích thước bản thân lại. Dù việc ma sát trên các trang giấy rất đau đớn, nhưng cuối cùng anh cũng đủ tư cách vượt qua vòng kiểm tra của máy đo lường.

Khi mới đến cửa hàng văn phòng phẩm anh đã nhìn thấy cô nàng Bút Chì kia. Cô gái ngốc nghếch vẫn ngu ngơ, sợ sệt như thề. Anh vênh váo, đắc ý đi ngang qua.

Dù xác định sẽ được khen tới tấp, nhưng anh cũng không nghe thiếu những lời khen này... (mặt đỏ) hơn nữa nếu là cô nàng ngu ngốc đó, không chừng khi nhớ anh mà cô còn khóc thầm... (Bốc khói). Anh tuy là người xấu xa, nhưng thỉnh thoảng cũng lương thiện. Nếu anh chịu thiệt thòi mà ở bên cạnh cô, cô ấy sẽ không khóc đâu nhỉ... (bất đắc dĩ cắn răng). Hừ, con gái đúng là rất phiền.

Cục Tẩy đã tưởng tượng ra rất nhiều nét mặt vui mừng của Bút Chì khi gặp lại anh, nhưng anh lại không ngờ, cô sẽ nhìn anh mơ màng:

“Hả? Anh là ai?”

Cục Tẩy cảm thấy có cái gì đó vỡ vụn.

Nét mặt cứng đờ của Cục Tẩy biến mất. Anh chậm rãi nhìn Bút Chì bằng gương mặt lạnh lùng, mỗi lời nói ra khiến anh càng muốn cô phải khóc: “...Em không nhớ tôi sao?”

Nhưng Bút Chì không trả lời anh. Cách đó không xa, một chiếc xe đồ chơi đất tiền dừng lại. Một Bút Chì Bấm và một Bút Bi đang ngồi trên xe. Cô thấy chiếc xe, ngẩn ngơ xoắn xuýt hai ngón tay vào với nhau, lùi ra đằng sau: “Nam thần và chị tôi đến rồi, nói chuyện sau nhé.”

... Bút Bi là nam thần của cô, vậy anh là ai.

Cô đi sượt qua bờ vai anh, vì muốn gặp cô mà anh chịu đau nỗ lực mài mòn chính mình. Cục Tẩy nắm chặt tay, trên mặt lại hiện lên vẻ hung ác.

Anh vẫn luôn nhớ cô, mà cô lại quên anh. Cô lại dám không nhớ đến anh.

Cục Tẩy quay đầu lại nhìn theo hướng chiếc xe đồ chơi đi xa dần với ánh mắt đầy hận ý. Thật lâu sau, anh đánh mạnh một đấm lên tường, như không biết đau là gì, một lúc lâu sau mới thu tay về.

Về sau, Bút Chì vẫn như lần đầu tiên gặp anh. Lần nào gặp cũng có vẻ giật mình. Anh đã rất cố gắng kiềm chế vẻ hung dữ, nhưng nghĩ đến việc cô dám quên anh, anh lại tức đến điên.

Nhưng dù sao... Có nhớ hay không cũng vậy. Cô đã di tình biệt luyện, anh hung dữ một chút hay phá rối một chút cũng không có ai quan tâm.

Anh duy trì ý nghĩ đó cho tới khi gặp cô đi dạo một mình ở bệ bồn hoa. Bút Chì nhìn thấy anh sợ tới mức lui lại hai bước rồi chạy đi thật nhanh.

Cục Tẩy nhú mày nhìn trên mặt đất.

Anh thấy bốn chữ: Bút Bi, bạn đời.

Cục Tẩy chột giật mình, chân mày đang cau chặt chậm rãi thả lỏng. Anh sờ sờ miệng mình, nhận ra mình đang cười. Dù anh cố nhin không nhếch khóe miệng, nhưng trong lòng anh lại đang vui sướng không thể kiềm chế.

Đúng là bút nữ ngu ngốc. Vẫn còn nhớ anh, nhưng vì thân hình anh nhỏ đi mà không nhận ra anh.

Cục Tấy muốn trực tiếp đi tìm Bút Chì, chân thành nhận mình là nam văn phòng phẩm cô đau khổ tìm kiếm ngày đêm (Hừ, phụ nữ thật phiền toái). Nhưng khi thấy Bút Bi đang ở cùng cô, anh cắn răng nhịn lại.

Như có bức tường ngăn cách.

Anh không tin! Bút Bi đã cùng chị cô làm loại chuyện đó, cô vẫn có thể thích anh ta!

Cục Tấy lại càng tức giận, tỏ thái độ càng chẳng ra sao với Bút Chì, khiến cô càng ngày càng sợ anh. Có khi nhìn thấy anh từ xa đã chạy mất. Những lúc đó, Cục Tấy sẽ “Hừ” một tiếng lén lút chạy theo cô, nhìn dáng vẻ ngu ngốc sợ sệt ấy, bỗng nhiên mặt anh đỏ bừng....

Cô nàng ngu ngốc này... Thật sự có một sức quyến rũ không tên....

Tối hôm đó cũng như thế.

Cục Tấy mất ngủ, nửa đêm tỉnh dậy đi dạo ở bồn hoa bắt gặp một cảnh làm anh sững sờ. Bút Bi và Bút Chì Bấm đang làm chuyện đó dưới ánh trăng, mà cô nàng ngốc nghếch kia đang núp gần đó che miệng khóc làm anh đau lòng.

...Thế mới nói tại sao cô lại thích loại người xấu xa này chứ? Nếu cô thích anh... (đỏ mặt) nếu thích anh thì tốt rồi. Anh nhất định sẽ không tổn thương cô.

Bút Bi và Bút Chì Bấm làm rất lâu, Bút Chì cũng khóc rất lâu. Cục Tấy cũng ôm tim lén nhìn rất lâu, cuối cùng không nhìn nổi nữa, nhướn mày giả bộ dữ dằn đi đến trước mặt cô.

“Bình thường thích khóc cũng không nói làm gì, nửa đêm nửa hôm khóc lóc ầm ĩ sẽ làm phiền đến người khác, cô có biết không hả?”

Cô cúi đầu nhìn anh, trong ánh mắt đều là nước mắt. Anh như bị ghen hống, đưa khăn giấy cho cô rồi nhanh chóng nhảy xuống cửa sổ chạy trốn.

Ai ngờ cô lại theo anh ra đây, anh lại hung tợn đuổi cô trở về, nói rằng cẩn thận anh là loại văn phòng phẩm xấu xa. Còn cô khóc đến nấc lên.

“Anh không phải là văn phòng phẩm xấu xa... Ắc! Anh vừa rồi còn đưa khăn giấy cho tôi nữa, sao có thể là văn phòng phẩm xấu xa chứ... Ắc”

...Cô ngốc như vậy, nếu anh không bảo vệ cô thì sớm muộn cô cũng bị bút khác bán đi. Anh đã nghĩ vậy khi cô nhào vào lồng ngực anh. Anh cảm thấy trong lòng xuất hiện cảm xúc kì lạ, như bị phát hiện điểm yếu. Nhưng anh bằng lòng gánh vác nếu đó là cô.

Cục Tẩy nghĩ nếu phải đổi chính sinh mệnh của anh để có nụ cười của cô, chắc anh ...cũng không chút do dự mà làm. Anh vẫn không làm nổi văn phòng phẩm xấu xa vì trong lòng anh có một nơi thật mềm mại.

Anh hình như... (đỏ mặt quay đầu) thật sự, thật sự, thật sự rất thích cô...

Sau đó cô bỏ đi, rồi sau đó anh suýt mạnh mẽ chiếm đoạt cô, nhưng khi cô khóc, anh dừng lại.

Anh không đành lòng nhìn cô khóc.

Anh cam tâm vì cô mà làm mòn chính mình, bị dao nhỏ cắt xuống. Anh cũng có thể ở cạnh an ủi cô những lúc đau khổ, khi cô bị Bút Bi làm tổn thương, nắm chặt tay cô.

Bởi vì cô nói, anh là người đàn ông của cô.

Khi cô đi tham gia dạ tiệc, anh một mình nằm trong hộp bút của mình, không muốn đi làm việc thừa thãi, nhớ tới nét mặt xấu hổ của cô mà chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì cô nói, nhất định cô sẽ đi tìm anh.

Nhưng nửa đêm, anh bừng tỉnh từ cơn ác mộng. Anh mơ thấy trong một không gian trắng xóa, cô đang khóc lớn, cô nói muốn gặp anh, cô sợ sẽ không được gặp lại anh, mà anh kinh ngạc mở to mắt nhìn cô, làm sao cũng không tới gần cô được.

Trong bệnh viện, vì than chì của cô rơi trên mặt đất, anh tuyệt vọng dẫm một quyền trên mặt Bút Bi.

“Dựa vào cái gì mà người quan trọng nhất của anh phải đổi lấy người tôi yêu nhất? Tôi không thể mất đi cô ấy, cô ấy đối với tôi mà nói quan trọng hơn cả tính mạng, anh có biết hay không?!”

Tại sao cô gái ngốc nghếch của tao lại bị mày dẫm đạp?

So với sinh mệnh của tao, cô ấy còn quan trọng hơn rất nhiều mày biết hay không?

Đáng tiếc, Bút Bi không biết, Bút Chì cũng không biết. Nếu cô không tỉnh lại, bí mật này cả đời chỉ có một mình anh biết, một văn phòng phẩm biết.

Chương 17: Anh yêu em, lấy cái chết làm thời hạn

Bút Chì mở mắt ra

Cô cảm giác thân bút mềm nhũn, đứng lên cũng không nổi. Anh họ Bút Lông đang ngồi bên mép giường, nhìn gương mặt mê mang của cô, mỉm cười.

“Em tỉnh rồi à?”

Bút Chì xoa gáy, một giây sau cô mới đột ngột phản ứng lại, mắt trừng to “...Chị em đâu? Chị không sao chứ ạ?”

Bút Lông trầm mặc, anh nhẹ nhàng vỗ đầu Bút Chì: “Yên tâm, Bút Chì bấm không chết. Hai người đều ổn cả”

Nghe được lời của Bút Lông, nước mắt Bút Chì rơi lã chã. Không sao là tốt, chị vẫn khỏe, mình cũng không sao. Nào có ai biết, khi cô nằm trên bàn mổ, cô đã tuyệt vọng ra sao. Cô bi quan, lo lắng nếu mình không tỉnh lại, Cục Tẩy sẽ thương tâm đến mức độ nào. Vừa nghĩ tới gương mặt đau lòng của anh, trái tim cô như bị khoét sâu, Bút Chì sợ hãi, sợ mình gặp chuyện không may, sợ mình không được gặp lại anh....

“Cục Tẩy đâu? Em muốn gặp anh ấy...” Bút Chì hít mũi, giọng nói nghẹn ngào đứt quãng “Anh họ, em muốn gặp anh ấy. Anh gọi anh ấy dùm em được không?”

Bút Lông không đáp, anh cúi đầu trầm mặc hai giây, sau đó anh dẫn tay cô lại “Bút Chì! Hiện tại em không thể xuất viện, cậu ta cũng không thể tới đây.”

“Tại sao?” Bút Chì ngây ngốc nghi hoặc “Em sẽ chết à? Nhưng mà anh đã nói...”

“Em sẽ không chết!” Bút Long đột ngột nói to hơn, như đang giấu giếm gì đó “...Không, ý của anh là....” Bút Long ngập ngừng, anh hơi ngẩng đầu nhìn đôi mắt ngấn lệ của Bút Chì “...Bút Chì, Bút Chì Bấm không dùng chì than của em. Em không thể làm phẫu thuật thay ngòi”

Một cảm giác bất an lan tràn trong ngực Bút Chì “...Tại sao?”

Bút Long ngập ngừng đáp “Em bị bệnh ngòi trắng.”

“Ầm” như bị thứ gì đó đập mạnh vào ngòi chì cô, nghiền ngòi chì cô thành trăm ngàn mảnh vụn. Cô biết rõ bệnh ngòi trắng là gì, cô đã từng nhìn thấy một Bút Nước cắt ngòi tự sát bên đường. Bởi vì bị bệnh ngòi trắng, mực bút dần dần mờ nhạt, cuối cùng không thể viết ra chữ nào nữa. Cho nên anh ta lựa chọn kết thúc sinh mạng của mình

Một cây bút không thể viết chữ, thì cuộc sống còn ý nghĩa nữa?

Nước mắt chưa khô, nay lại càng rơi xuống nhiều hơn. Bút Chì túm chặt chần “Bệnh tim trắng cũng không sao...Chị đâu ạ, chị ấy không dùng ngòi giống em, vậy chị sống sót bằng cách nào?”

“Vốn con bé không cứu được, chính Bút Bi đã quỳ xuống trước giường nó, cứu nó về. Vì vậy kì tích bất ngờ xuất hiện, dấu hiệu sinh mạng của con bé đã hoạt động lại. Nhưng có thể con bé sẽ ngủ say vĩnh viễn

Cô chỉ cảm thấy lồng ngực mình rất đau đớn. Cô là cây bút vừa nhát gan, yếu ớt vừa vô dụng, lại thích khóc. Giờ phút này cô hẳn phải gào khóc điên cuồng, nhưng không biết tại sao, nhớ tới lời nói của Cục Tẩy, trong lòng dầu rất đau, cô vẫn cố gắng kìm nén không để cho mình bật thành tiếng

“Đừng khóc, cô nàng ngốc nghếch. Anh ở đây”

Em biết... em biết anh ở đây. Em biết anh không đành lòng nhìn em như vậy. Tính khí của anh rất xấu, nhưng lại đối xử với em cực kì dịu dàng.

Trên thế giới này có rất nhiều đồ đẹp, em hiểu anh muốn mang thứ tốt nhất dành tặng cho em. Nhưng hiện tại, em chỉ cần gặp anh, muốn anh xuất hiện trước mặt em. Dù anh nhăn nhó hay đỏ mặt, ồn ào, xấu hổ, hoặc là thô lỗ ôm em vào ngực cũng được

Em rất...rất muốn thấy anh ở đây

“Cục Tấy đâu...”Bút Chì cắn chặt môi, chăm chú nhìn thẳng Bút Lông.

Bút Lông cử động ngón tay, dè dặt giọng nói thật: “Bệnh ngòi trắng, cần phải thay ngòi khác mới có thể hết bệnh được. Việc này cần rất nhiều tiền. Anh đã bán hết nhà cửa (hộp bút) của anh và em rồi, nhưng vẫn không đủ”

“Cục Tấy...”

Đột nhiên Bút Chì rất muốn khóc to, cô đoán đúng rồi, cô biết là Cục Tấy sẽ không để cho cô chết đi như vậy mà. Người đàn ông đó vừa thô lỗ lại vừa dịu dàng, nhất định...nhất định...

Quả nhiên, Bút Lông nói tiếp “Anh ta đi làm công, giúp loài người tẩy chỗ sai. Mỗi chỗ sai kiếm được một món tiền lớn.”

Cuối cùng, Bút Chì nhịn không nổi nữa khóc thành tiếng.

Cô biết anh ấy sẽ đi tìm loài người. Làm vậy chẳng khác gì đánh đổi sinh mạng cơ chứ, mỗi lần tẩy xong một chữ, nỗi đau đớn tận xương tủy ấy nào có ai hiểu được. Thậm chí anh ấy phải trơ mắt nhìn sinh mạng của mình trôi đi từng chút một. Rất không đáng, cô không giá để anh phải làm đến mức này.

Bút Lông đưa một tờ giấy đến trước mặt Bút Chì. Hai mắt Bút Chì ngấn lệ, mờ mịt nhìn sang, trên tờ giấy mỏng manh ấy là một hàng bút tích của Cục Tấy. Cô nhìn mà khóc càng dữ hơn.

“Đừng khóc, chờ anh trở về. Anh là bạn đời duy nhất của em.”

Rốt cuộc cô cũng nhớ tới dáng vẻ Cục Tây xấu hổ, đỏ mặt tới mang tai, vào buổi tối dưới ánh trăng hôm đó.

Anh ấy hỏi cô “Em có thể chờ anh không?”

Cô đáp ứng “Có chứ, nhất định sẽ chờ.”

Thật xin lỗi....

Bút Chì ôm chặt chần vào ngực, khóc đến nỗi trời đất u ám, ngay cả khi Bút Lông rời đi khi nào cô cũng không biết. Cô ôm chần giống như ôm Cục Tây. Cuối cùng cô cũng biết người ấy yêu cô nhiều như thế nào. Lần này, cô chắc chắn sẽ không quên anh nữa, dù anh có biến thành vụn tầy, cô cũng nhất định nhận ra anh.

Em xin lỗi vì đã quên anh. Lần này, em sẽ ngoan ngoãn chờ anh trở về

Bút Chì nằm viện đến ngày thứ mười, Bút Bi mới đến thăm.

Bút Chì nhếch môi, mỉm cười nhợt nhạt lại chân thành “Anh tới rồi, anh rồi”

Hai chữ anh rồi đủ để cho Bút Bi hiểu rõ, Bút Chì chưa từng trách cứ anh. Tuy anh không có tâm trạng nở nụ cười, nhưng anh vẫn gật đầu một cái. Cô nghiêng đầu, nhìn hoa đang nở rộ trong vườn hoa bên ngoài cửa sổ, giọng nói nhỏ nhẹ tựa như sợ đánh thức thứ gì đó

“Anh rồi đừng buông tay. Em sẽ không từ bỏ sinh mạng của mình, cho nên anh cũng phải chờ chị trở lại nhé”

Bút Bi trầm mặc hồi lâu, sau đó trịnh trọng trả lời “Ừ”

Ngày thứ hai mươi, Bút Long tới phòng bệnh Bút Chì. Gương mặt của cô vẫn còn hơi trắng bệch, nhưng nụ cười đã tràn đầy hy vọng. Bút Long nói “Bút Chì, anh phải xuất ngoại.”

Bút Chì chẳng hề bất ngờ, cô nhớ tới vị bác sĩ Hồ Dán, hé môi nói với Bút Long: “Anh họ, chào hỏi bác sĩ Hồ Dán dùm em nhé”

Bút Long ngẩn người, sau đó mỉm cười gật đầu: “Lúc trước anh quên cô ấy. Đến khi cô ấy mệt mỏi buông tay, anh mới nhớ lại. Anh cũng không biết mình có thể tìm lại được cô ấy hay không, nhưng anh sẽ không từ bỏ.”

“Ừ, chúng ta cùng nhau cố gắng”

Bút Long nhìn khỏe môi hơi nhếch lên trên gương mặt tái nhợt của Bút Chì, anh thở dài, xoa đầu cô: “Xin lỗi, anh không thể ở bên cạnh em, cùng em chờ đợi Cục Tây về.”

Bút Chì nở nụ cười kiên cường “Cho dù anh không ở đây, em cũng nhất định đợi anh ấy.”

Ngày thứ hai mươi lăm, Bút Máy và Bút Dạ Dầu nắm tay nhau đến thăm Bút Chì. Bút Máy đã đến thăm cô rất nhiều lần, nhưng hầu như đều đi một mình. Duy lần này, cô dẫn theo Bút Dạ Dầu

Bút Máy cố làm ra vẻ ung dung trợn mắt với Bút Chì: “Em mau khỏe lên cho chị. Chị và tên khốn khiếp này quyết định mời em làm phụ dâu đó”

Bút Chì: “(⊙o⊙) Hai người sắp kết hôn rồi hả? Người trong nhà...”

Bút Máy “Bọn chị kết hôn thì liên quan gì đến người nhà? Tên nhóc này cầu hôn chị, cô gái tốt như chị....A!”

Đột nhiên Bút Máy bùm miệng chạy vào phòng vệ sinh, Bút Chì không rõ đầu đuôi, nghi hoặc nhìn Bút Dạ Dầu.

Tuy nhiên, cô lại thấy anh vươn tay đặt lên môi, tựa như đang cười.

“...Bút Máy bị sao vậy ạ?”

Bút Dạ Dầu cười tủm tỉm với Bút Chì “Chị Bút Máy của em ăn bậy, bị đau bụng. Không tin em hỏi đi”

Quả nhiên, Bút Máy vừa lao ra khỏi phòng vệ sinh, chuyện đầu tiên cô làm chính là giải thích với Bút Chì “Chị ăn đồ hư, không giống những gì em tưởng tượng đâu! Thật đó, chị ăn bậy bạ thôi à”

Bút Chì “(☹_☹) Em biết rồi. Bút Dạ Dầu cũng nói như vậy, em biết chị ăn đồ hư mà...”

Ngay lập tức, Bút Máy trừng Bút Dạ Dầu “Tên khốn nhà anh!”

Mặc dù Bút Máy phòng mang trợ má với Bút Dạ Dầu, nhưng Bút Dạ Dầu vẫn dịu dàng vuốt tóc cô. Bút Chì vui vẻ cong môi. Cô thích nhất là nhìn mấy cây bút khác hạnh phúc với nhau. Bởi vì cô có thể tưởng tượng ra mình và Cục Tẩy sau này như thế nào. Dù không có Cục Tẩy ở đây, cô cũng....rất hạnh phúc. Hạnh phúc hơn những người khác.

Thời gian thấm thoát trôi đi, Bút Chì không nhớ rõ đã bao nhiêu ngày, cô chỉ biết bạn bè thường hay đến thăm mình. Chị vẫn chưa tỉnh lại, Bút Bi làm bạn bên chị mỗi ngày. Mà cô cũng giống như Bút Bi vậy, chờ đợi văn phòng phẩm yêu thương của mình trở về.

Một ngày nào đó, bác sĩ Dao Lam vội vàng tới kiểm tra sức khỏe cho cô. Bỗng dưng, cô ấy thở phào như trút được gánh nặng

“Bút Chì, cố gắng lên nha. Thân thể của em đã tốt hơn nhiều rồi”

“Dạ! ^v^” Bút Chì mỉm cười. Cô sung sướng khi nghe thấy điều này. Bởi vì, chỉ cần cô khỏe mạnh, khi Cục Tẩy trở về, anh ấy nhất định sẽ rất vui

Cô phải đợi anh ấy trở lại, anh ấy nhất định sẽ quay về

Thời gian lại tiếp tục lướt đi, Bút Chì đã làm xong phẫu thuật thay ngòì. Ngòì chì lấm tấm màu trắng được rút ra, thay vào đó là một chiếc ngòì mạ vàng. Vào đêm Bút Chì xuất viện, Bút Máy tặng cô một bó hoa, sau đó một mình Bút Chì lẻ loi về nhà. Chìa khoá không thể tra vào ổ, cô thử vài lần mới sức nhớ ra, đây đã không còn là nhà mình. Tuy rằng Bút Bi đã đưa cho cô một chìa khoá khác, bảo cô đến một hộp bút sang trọng hơn

Khoé miệng vốn dĩ đang cong lên dần dần xụ xuống, nước mắt rơi tí tách xuống đất.

Tại sao anh ấy vẫn chưa về....

Cô rất ngoan, rất nghe lời, cố gắng vượt qua căn bệnh của mình. Nhưng anh ấy đang ở đâu?

Cô không muốn đi tới nơi khác. Chỗ nào không có Cục Tấy cô đều không muốn đi

Hoa trong tay rơi xuống đất, Bút Chì khóc thút thít, tầm mắt cũng mờ hồ. Cho đến khi một cánh tay nhặt lấy bó hoa dưới đất lên, giọng nói khàn khàn, nhỏ nhẹ vang lên bên tai: “Cô ngốc, anh đã nói là em đừng khóc mà?”

Bút Chì cúi đầu xuống, cặp mắt long lanh, đọng đầy nước mở to nhìn Cục Tấy.

Anh lùn hơn trước kia rất nhiều, cơ thể cũng gầy yếu hơn hẳn. Cô phải khom người mới có thể nhìn thấy gương mặt anh. Trên người anh đủ loại vết thương, bốn góc cạnh đều bị mài mòn, dính đầy bụi chì. Thoạt nhìn cực kì chật vật, nhưng đối với cô, anh tuần tú không gì tả nổi

Thấy cô nhìn chăm chăm mình, tựa như không thể tin. Anh “hừ” một tiếng, vừa ngại ngùng lại vừa bất an hỏi: “Sao? Anh xấu rồi nên không quen

biết anh à? Không sao, chỉ cần em không khóc, anh sẽ không xuất...”

Vừa dứt lời, Bút Chì đã quỳ xuống, mạnh mẽ ôm chặt lấy thân thể anh. Tiếng khóc cố gắng nhịn này giờ, đột ngột tuôn ra, cô nghẹn ngào gào to, chùi toàn bộ nước mắt lên người anh “Cục Tấy! Cục Tấy! Cuối cùng anh cũng về, em rất nhớ anh, rất rất nhớ anh. Em còn tưởng anh không cần em, anh không thể bỏ rơi em. Sao anh lại biến thành thế này, nhất định là rất đau...”

Cục Tấy sững sờ, nét mặt không tự nhiên dần trở nên nhu hoà. Anh dang tay ôm lấy cô, giọng khản đặc: “...Ngoan, đừng khóc. Anh không đau, không đau chút nào.”

“Đồ lừa gạt! Sao có thể không đau!”

Cục Tấy trầm mặc, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô. Anh rất muốn nói cho cô biết, chỉ cần vì cô, đau hơn cũng chẳng sao. Từ việc mài nhỏ mình, cho đến việc gọt em trai, rồi bị loài người uốn nắn. Bởi vì người đó là cô, cho nên anh nguyện ý

Nhưng anh không thể nói

Anh sợ khi cô nghe được những lời này, nước mắt sẽ ngập thành sông mất. Biết làm sao được, nước mắt của cô khiến lòng anh đau đớn tận cùng.

Bút Chì ôm Cục Tấy, nghẹn ngào nói

“Anh có biết không, em gọi Bút Bi là anh rể. Em chưa từng thích anh ta một chút nào.”

“...Ừ.”

“Anh có biết không, anh họ Bút Long đi rồi, anh ấy nói, có thể sẽ không quay về nữa”

“...Ừ.”

“Anh biết không, Bút Máy sắp kết hôn với Bút Dạ Dầu rồi. Chị ấy bảo chúng ta làm dâu phụ cùng rể phụ cho chị ấy đó”

Cục Tấy kinh ngạc, theo thói quen cau mày. Nửa như từ chối, nửa xấu hổ: “Trước đây còn được, hiện tại anh thế này, rất xấu xí, anh không thể...”

“Không phải!” Bút Chì vùi mặt vào ngực Cục Tấy: “Anh ở trong lòng em đẹp trai nhất! Vĩnh viễn anh tuần nhất!”

“...Thích anh như vậy sao?”

“Ừm! Thích anh nhất, em nằm mơ cũng thấy anh.”

“Hừ...nằm mơ thấy anh làm gì, nói mau. Nói nghe một chút, anh trong mơ đẹp trai hơn hay hiện tại đẹp trai hơn?”

Anh biết ngay mà! Nhìn biểu tình ‘đỏ mặt cắn răng’ của cô anh liền hiểu, cô bé của anh đáng yêu hết thuốc chữa. ‘Chậc! Bút nữ khờ khạo’ Yêu không kiềm chế giống như đồ ngốc. May mắn là anh thích cô, bằng không... bị người ta lừa lúc nào cũng không biết

Chậc...thật vô sỉ, còn dám mơ thấy anh

Bút Chì không chút dấu diếm kể: “Em nằm mơ thấy anh nói là em quan trọng hơn cả sinh mạng của anh.”

Cục Tấy: "..."

Cục Tấy nghiêng mặt qua một bên, vài giây sau, anh miễn cưỡng quay đầu lại

“Ngốc, đó là thật, không phải mơ”

Anh yêu em là sự thật

Cuối cùng em cũng chờ được anh về, đây cũng không phải là giấc mơ.

Dưới ánh trăng, Cục Tấy móc ra tiểu cậu bé vừa được gọt trước khi về, rút ngòi bút ra, sau đó tiến vào

Anh và cô tựa như trời sinh một đôi, em trai mới tạo của anh vừa khít với em gái của cô

Cuộc chiến này không thể miêu tả thành lời, bởi vì nó được tiến hành một cách an tĩnh, nước chảy thành sông. Giống như tình yêu của bọn họ, âm thầm không một tiếng động, cứ như vậy mãi mãi, cho đến khi Bút Chì bị chẻ thành gỗ, Cục Tấy mài mòn thành vụn mới thôi.

Anh yêu cô, dùng cái chết làm thời hạn.

CÂU CHUYỆN TRONG HỘP BÚT

Tác giả: **Quyển Quyển Quyển Quyển Tương**

Thể loại: Hài hước, già tưởng, cầu huyết, 18+

Team edit:

Ánh Bùi, Ly Khánh, Tiểu Thư Họ Phạm,
Ngọc Anh, Châu Anh Vũ, Khánh Linh.

Beta:

Mốc - FB: Gổ của Mốc.

Truyện dịch/edit phi lợi nhuận.

Vui lòng không reup.

Hãy là độc giả văn minh, lịch sự.

Like và Share để ủng hộ HNC nhé ^^.

Truyện được thực hiện bởi **Hội Nhiều Chữ**

(FB: Hoinhieuchu).

Vui lòng không reup và tôn trọng HNC.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Table of Contents

[Chương 1: Bút tôi là người đàn ông đầu tiên của cô?](#)

[Chương 2: Có tôi ở đây, đồ ngốc](#)

[Chương 3: Chị Bút Máy, hẹn hò không?](#)

[Chương 4: Hộp bút của Bút Dạ Dầu](#)

[Chương 5: Bút Dạ Dầu bị ngược tâm](#)

[Chương 6: \$\Sigma\(\circ \triangle \circ ||\)\$ Châu chấu thanh cao](#)

[Chương 7: Cục Tấy, đừng như vậy mà!](#)

[Chương 8: Bác sĩ Dao Lam lần đầu ra sân](#)

[Chương 9: Chuyện tình Bút Long và Hồ Dán](#)

[Chương 10: Cùng Play trong truyền thuyết.](#)

[Chương 11: Nam bút xuất thân danh giá, sao có thể không có vị hôn thê](#)

[Chương 12: Bút Bi bá đạo yêu cô](#)

[Chương 13: Tôi là máy xúc xịn nhất quả đất](#)

[Chương 14: Cứ việc lợi dụng tôi](#)

[Chương 15: Chương này thật ảo...](#)

[Chương 16: Đã lâu không gặp, em luôn trong lòng tôi](#)

[Chương 17: Anh yêu em, lấy cái chết làm thời hạn](#)